

உ
மூலகம். கோவிந்தர்

சி வ ரு ன தி ப ம்.

இ ஃ து,

தேவைப் புகியாகிய

திருவிரா மேச்சுரத்தைச்சேர்ந்த

ய ர ம் ப ன்

சா அப்பாவுபிள்ளையேனும்

குமரகுரு தாசரவர்களால்

அருளியது - 650301

முதற்பதிப்பு - ௧௦௦௦ காபிகள்.

இ தை

சென்னப்பட்டணம்:

ஊ - புஷ்பரதசேட்டி அண்டு கம்பினியாரவர்களது

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காபிடாட் ரிசர்வெட்.

1894.

உ

இந்நூலாக்கியோரா லியற்றிய
நூல்சளாவன.

- க. ௩௨ - வியாசங்களாய், குரு சிஷ்யசம்வாத ௧000-
கேள்வி யுத்தரங்களா யமைத்த திவோதய சடா
க்ஷரோப தேசமென்னுஞ் சிவஞான தேசிகமாகி
ய பெருநூல்.
- உ. ஷே நூலின் ௨௧ - வது ஜீவவதையைக் குறித்த
வியாசத்தை ௨0௫-செய்யுளாக வமைத்தது.
௩. வண்முக கவசம் ௩0.
௪. ஞானவாக்கியம் ௧0௪.
௫. வேதாந்தசித்தாந்த சமரசதிருப்பாடல்கள் ௧௨௭௭.
௬. பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம்.
௭. திருவலங்கற் நிரட்டு.
௮. திருத்தொடையல்.
௯. இந்நூலாகிய சிவஞானதிபம்.

சகலகலாவல்லபன் கரணம் வாழ்க.

உ

பிரகடனம் .

குருபர னருள்பற்றி குமரகுருதாச ரவர்களால் உலோ கோபகாரமா யருளிய நூல்களில் அடியிற்கண்ட புத்தகங் களை மட்டும் இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கிறது. தேவை யானோர் அடியிற்கண்ட கிரயத்திற்கு அடியிற் கையொப்ப மிட்டவரிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தபாற்செலவு பிரத்தியேகம். ரிப்பினைக் கார்களுக்கே பதிலெழுதக்கூடும். புஸ்தகங்கள் வாலியூ பேயபிலாகவு மனுப்பப்படும்.

க00 - பிரதி மொத்தமா யெடுத்துக் கொள்பவர்கட்கு க0-பிரதி இனமாகும்.

(க) தமிழ் சிவஞானதீபம் புஸ்தகம் க - க்கு விலை அண - கூ.

(உ) „ சிவஞான தேசிகம் க - வது கடவுளைக் குறித்த வியாசம் புஸ்தகம் க - க்கு விலை அண - ஈ.

இப்புத்தகம் அவசியமான ஈ-படங்களுடன் குருசிவிய சம்வாதமாய் வசனரூபத்தி லுள்ளது. விஞ்ஞானசாரமா யிருக்கும்.

(ஈ) „ ஷே உ-வது தேவர்களைக்குறித்த வியாச மும், ஈ - வது பரமசிவ மென்பதைக் குறித்த வியாசமும் அடங்கிய புஸ்த கம் க-க்கு விலை அண - ஈ.

இப்புத்தகம் தேவதைகளுடையவும் பரம சிவனுடையவும் தன்மையைத் தெளி

வாய் விளக்கும். சைவசமயிகட்கு மிகப்
பிரயோஜனம்.

(ச) „ இராமசேது மான்மிய வசனம் புஸ்தகம்
க-க்கு விலை அணு - ச.

இப்புத்தகம் மஹாசேஷத்திரமாகிய இரா
மேச்சுரத்தின் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமெ
னு மான்மியங்களை விளக்கும்.

(ரு) „ பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம் புஸ்த
கம் க-க்கு விலை பை - கூ.

இப்புத்தகம் ஸ்ரீ சுப்ரமணியக்கடவுள் பே
ரில் ஸ்தௌத்தியமாயும் இங்கிலீஷ்நோ
ட்டுமாதிரியாயு முள்ளது.

(சு) „ அகரமாதிரி ஷண்முக கவசமும், சூமாரபர
மேஸ்வரஸ்தௌத்யமும் புஸ்தகம் க-க்கு
விலை பை - கூ.

இங்ஙனம்,

சா. அ. முருகையாபிள்ளை.

தெற்குவிதி,

பாம்பன்.

உ

பீ டி கை க.

கேண்மின்.

உலகடங்கலும் பிரகாசிக்கத்தக்க சூரியனை அந்தகன் காணாததுபோல கடவுள் பரமாத்மாவாய் எங்கு நிறைந்திருந்த போதிலும் அதை அக்ஞானியாகிய அந்தகனுங் காண்பதில்லை. அவனுக்குள்ள மாமிசமாகிய விழியானது, ஐடருபத்தைமட்டும் நோக்கும். அப்படி நோக்குவதிலும் இருட்டுக்குள் யாதொன்றையு நோக்கா தந்தகாரமேயாகும். இவ்வித கேவல விழியையுடைய மனிதரிற் சிலர், அதிசூட்சும ஸ்வரூப அகோசர மாயுள்ள தெய்வத்தை நோக்கற்கியலாமல், அஃதில்லையெனக்கண்ணிடந்து கூறுவர். அவர்கட்கும், பரமாத்மாவைத் தரிசிக்க நினைப்பவர்கட்கும் இருக்கிற பாசமான இருளைத் தன்னகத்தில் ஒழிக்கற்கு என்றுங் கெடாதேற்றக்கூடியது சிவஞான தீபம் ஒன்றேயாகும். அந்தத் தீபமாகிய ஞானதிருவடி யைப் பெறுவதற்கான சாதகானுஷ்டான மெல்லாம், இந்நூற்கண் வெளியிட்டிருப்பதால், இதற்குச் சிவஞானதீப மெனச் சிறப்புப்பெய ருறுத்தலாயிற்று. வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமாய் பரமாசிரியர் பக்குவமுள்ள சீடனுக்கு இரகசியமாயுனாக்கும் ஞானசிவ ராஜயோக அப்பியாசங்களையே செய்யுண்முதலிய கருகலாய்ச் சொல்லாமல், எவ்வருக்கு மெளிதி லுபயோக மாம்பொருட்டு வசன ரூபத்தில் போந்தமட்டும் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருப்பதால், இத்தை நன்குமதித்து பலருமுணரும்படி போதிப்பதுமன்றி மேன்மேலும் அச்சிட்டுக் கொடுக்கவு முதவுவார்களென்று விவேகிகட் கறிவிக்கப் படுகிறது. அதனால் தக்க சுகிர்த மடைவார்களென்று இங்குனத் துணிபு கூறாநின்றேம்.

குமரகுருகோமான் திருவடிவாழ்க.

சா த் து க வி க ள்.

துறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

கைகாட்டிசுவாமிகள் மாணக்கரு ளொருவராகிய

அ. பொன்னம்பலத்தையா அவர்கள்.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடி.லடி யாசிரியவிருத்தம்.

பூத்தே னுகுக்கும் பொழிற்றேவைப்

புனிதப் பதியிற் பாம்பனில்வாழ்

புகழ்சேர் சாத்தன் பெருந்தவத்தின்

பேராய் வந்தோ னுந்தக்

கூத்தே நடிப்போர்க் கோங்காரக்

குறிநற் பொருளை யுணர்த்தியருள்

குரவ னெமையாள் குமரோசன்

குலவு திருத்தா னுளநோக்கிற்

கோத்தே மகிமை குணக்குன்றங்

கோதி லாத வகம்படிய

குலநன் மரபன் குமரகுரு

தாசப் பெயரோன் குவலயத்தோர்

பாத்தேன் பருகி யகங்குளிரப்

பண்ணி னுநற் சிவஞான

பகர்தீ பமென வோர்நூலைப்

பார்க்கப் பார்க்க வெளியாமே.

(க)

துறையூர்ஸ்கூல் - தமிழ்ப்பண்டிதர்
நாகலங்கம்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.
மணியீட்டுந் திலாயாழி சுலவுமிரா
மேச்சுரத்து வளங்கொள் பாம்ப
னணியீட்டு மகம்படிய குலதிலகன்
சாத்தப்ப னன்பாற் றேன்றி
பணியாற்று நிலமிசைப்பால் வடகலைக்குந்
தென்கலைக்கும் பயனா யுள்ளோன்
பிணியீட்டும் வேற்குகனே யென்றுளங்கொள்
பெரும்பேறு பெற்று வாழ்வோன். (க)

பவஞானம் பாற்றுறுந் குமரகுரு
தாசனெனும் பண்பின் மிக்கோ
னவஞானம் பரசமய மெனவுணர
வல்லார்க்கே யன்றி மற்றுந்
தவஞானம் பெறுமவர்க்கும் பெத்தத்தின்
மூழ்கியுறுந் தன்மை யோர்க்குஞ்
சிவஞான தீபமதை யேற்றுபுநன்
காவருளைத் தெரித்தான் மன்னே. (உ)

துறையூர்
நந்திகேசுர சுவாமிகோவில்
கணக்த - விசுவநாதப்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.
பூத்தப்பன் மலர்ச்சோலை புடைநெருங்கு
ராமீசத் துற்ற பாம்பன்

சாத்துகவிகள்.

எ

தேத்தப்பன் மலிநீற்றோ னருளெய்து
 மகம்படிய செம்மைச் சாதி
 சாத்தப்பன் றருகுமர குருதாசப்
 பெயர்புனைநற் றவத்தோன் செய்த
 கோத்தப்பன் மணியனைய சிவஞான
 தீபமிலார் குருட ராவார்.

(க)

துறையூர்-பெரியமடம் வீரசிம்மாசனாதிபத்திய
 ஆதிசிவப்பிரகாச சுவாமிக ளாதீனசிஷிய
 பரம்பரையு ளொருவராகிய
 மாணிக்கவாசகஜயர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிடடி யாசிரியவிருத்தம்.

தேன்பொலியுந்திவ்வியபன்மலர்ப்பொழில்சேர்
 திருவிரா மீசப் பாம்பன்
 வான்மலியு மருட்குமர னருளினகம்
 படியமர பதனில் வந்து
 கான்வலியு மிருளனைய பவங்கடப்பக்
 காட்டுமிரு கரதீ பம்போற்
 றுன்சொலிக்குஞ் சாத்தப்பன் றருகுமர
 குருதாச னருணால் கேண்மோ.

(க)

அருதாலொன் றியற்றினு னருந்தமிழா
 லவனிதனி லறிவு ளோர்க்குக்
 குருதாலிற் குழைந்தெழுந்து குவலயத்தோர்க்
 குளமகிழ்வு கொள்ளை கொள்ள

மருதூலா மாமாயை யகன்றுமா
தவம்புரிந்து மல்கு முத்தி
தருதூலாஞ் சிவஞான தீபமெனும்
பேரொளியாய்த் தழைந்த தன்றே. (உ)

ஹை தமிழ்ப்பண்டிதர்
நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்
மாணக்கரு ளொருவராகிய
ஓ ம ன் தூ ர்
பூ. மு. மாசிலாமணிபிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.
அகம்படிய குலதிலக சாத்தப்ப
னருள்குமர குருதா சன்றன்
மகம்படியந் தணர்குழுமு திருவிரா
மேச்சுரஞ்சார் மகரந் தச்சே
தகம்படியந் தண்வயல்குழ் பாம்பெனும்
பெயர்ப்பதியி னினிதெய் தாவிச்
சகம்படிபல் லுயிருய்யச் சிவஞான
தீபநா றந்தான் மன்னே. (க)

இந்நூலருளிய குமரகுருதாசருக்கு
 இளமையிற் நிரமிடம் பயிற்றுவித்தவரும்
 பாம்பன் தமிழ்ப்பாடசாலை உபாத்தியாயருமான
 க. மு. முனியாண்டியா பிள்ளையவர்கள்.

பன்னிருசீர்க் கழிநெழலடி யாசிரிய விருத்தம்.
 ஆழிசூ முலகத்தி லானகலை வழுவின்றி
 யாயுதெள் ளறிவுவிஞ்சி
 ஆகிலமிசை சந்ததந் தெளிவுபெற் றுயவுநல்
 லரனடிக் காளாகியுட்
 பாழிலா தின்னன்பர் பத்திவழி முற்றவும்
 பண்ணவர்கள் சொற்றவாறே
 பகருமுறை யாலிரத கனிகண்டு சீனியின்
 பண்பெலா மொன்றமுதமாய்
 தாழிதனி லிடுமத்தி லுடைகின்ற தயிரொனச்
 சஞ்சல விகாரமெவையும்
 தள்ளவல சிவஞான தீபமெனு மொண்பெயர்
 தனைப்பெற் றிலங்கிநூலை
 வாழிமலி சற்சனன் மாவிரத விற்பனன்
 மதுகொளப் பாவுரிபுணன்
 வசனரு பத்தினில் வகுத்தனன் குமரகுரு
 மாவருட் டகமைகொண்டே. (க)
 பொன்னேறு மேனியில் வெண்ணீ றிலங்கவும்
 பொங்குகுளிர் கங்கைவிதுவார்
 புரிக்கிடையி லேபுனைந் திட்டவெழி லுலவவும்
 பொதுநடஞ் செய்தபரமன்

முன்னேறு கருணைகொண் டினியகவிமழைகொ
 முழுக்கவற் காட்டவென்று [டு
 முதுமறைக ணித்தமும் புகழ்பரப்பிரம்மகுரு
 முருகவே டன்னையென்றும்
 தன்னா கத்துழி யிருத்திப் படித்தருட்
 டன்மைமிக வுற்றபொறைமா
 தகவுடைக் குமரகுரு தாசனென நற்பெயர்
 தனைக்கொண்டிவ் விகபரத்தும்
 முன்னே ரதிர்த்தநெறி வழுவின்றி யுட்பொரு
 முற்றினுமு ணர்ந்துலகினோர் [னே
 முத்திரிலை கூடிடச் சிவஞான தீபநான்
 முற்றுறமொ ழிந்தனனரோ. (உ)

சாத்துகவிகள் முற்றிற்று.

ஓம்.

பராபரப் பரப்பிரம்மணே நமஃ

சி வ ஞ் ர ன தீ ப ம்.

கா ப் பு.

பா யி ர ம்.

குறள்வெண் செந்துறை.

பொன்விசும் பிந்த்ரன் புதல்விதெய் வாளை
அன்பன் முன்னே னலரடி தொழுவாம். (க)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஐயமில் லாத வேத வையதா யமல வேர்த்
தின், மெய்யதா யாதி மூல விந்ததாய் நாத மா
யென், தெய்வமாய் விளங்கு மாறு சென்னிவே
டுணைவ னைந்து, கையனாங் களப துண்டக் கட
வுளைக் கருத்தில் வைப்பாம். (உ)

தருதேய்வ வணக்கம்.

வேறு.

பொறுமைநிசம் புண்ணியங்கள் விரதம் யா
கம் பொருந்தி னர்க்கும் வருத்தினர்க்கும் போக
யோகம், நிறுவுநிலை யுறுபவர்க்கும் ஞேய ஞான
நிகழ்பவர்க்கு மருளிக்கு நேச மாகி, இறுதி
பவ கம்பலைக ளெவையு தூறி யென்னுளத்தி
லுவகையுடன் விளங்கா நிற்கும், அறுமுகவ
சிவசாமி யெனது தீர்த்த னவனிறைவ னுபயவடி
யகத்தில் வைப்பாம். (ங)

நூற்பயன் முதலியவை.

பவமான கடல்கடக்க முடியா திங்கே பதை பதைத்து வழுவுகின்ற கலுடச் சீவர், அவஞான விருண்மறைக்கக் கிடக்குந் தன்னை யறிவதற்கு வவ்விருளை யகற்றா நிற்குஞ், சிவஞான தீப மிதைப் படித்தோர் கேட்டோர் செப்பினவர் சிந்தைதனிற் பதித்தோர் மற்றுந், தவமான தெத்தையுமே முடித்தோ ராவார் சண்முகத்தி னருள்கொண்டு சாற்றி னேனே. (ச)

ஆக்கியோன் பெயர்.

வேறு.

ஈறுநடு வாதிமுத லேதுமில் தாகவே யென்று முள பரன ளித்த, மாறுதல் கொளாதநன் னான் மறையி னுட்பமாய் மருவுமுப றிடத மடுவில், ஊறிரத சாரமதை யுண்டுமுதி யோர்களு முரை த்தவழி யேறுழைந்து, கூறினவ னிந்நூலை யுல கோ ருணர்ந்துயக் குமரகுரு தாசன் மாதோ.() பாயிர முற்றிற்று.

நூ ல்.

பதிபகபூச நீர்மை முதலியன.

வாக்கியம்.

சர்வ அண்ட பிண்ட சராசரங்கட்கும் ஆதி பிதாவாக வுள்ள கடவுளொருவர் என்றும் நித்தியமாயுண்டு. அவர் அனுகியாயுள்ளவர். பரிசுத்தமுடையவர். பரிசுத்த ஞான முடையவர். வேதங்களாம் றுதிக்கப்பட்டவர். சமான ரகிதர். சத்து சித்து ஆநந்தமென்னு மூன்றையு மொருங்

கேபொருந்தி நாம ரூப பேதமாயுள்ள சமஸ்த சராசரங்களிலுஞ் சச்சிதானந்த சொரூபமாய் நிறைந்தவர். அவரோ பரமசிவம் என்கிற பரமாத்மா. அவரோ பதி.

சர்வ புவனங்கட்கும் அவர் ஒரோதெய்வ மென்பதற்கு ஒரு ஞானியனுடைய ஞானதிருஷ்டியில் சகல அண்ட பிண்ட சராசரமும் தோற்றப்பட்டு எல்லா ஆத்மாக்களுடைய எண்ணத்தையு மறிந்து திரிகால விவரமும் எச்சமயிகட்கும் வெளியிடுந் தன்மை யுண்டாவதாலும் அவர்களிடம் யாதோ ரற்புதத்தைக் காட்டப்படுவதாலும் கண்டகாரணமே போந்ததிருஷ்டாந்தம். இப்படியெல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரோ ஆத்மாவென்பதும் உண்மை பெறப்படும். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவாகியது.— பாசமாகிய மாயாகாரிய வசப்பட்டு பசுத்துவமான ஜீவாத்மா வென்றாகும். அதற்கே:—அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், சதந்தரஹீனன், கிஞ்சிக்குன், சிதாபாசன், பாசி, புருடன், புமான், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன், தேகி யென்ற பரியாய நாமங்களை நூல்க ணுவலும். இந்த ஜீவாத்மா அனாதிரித்யமே.

மேலேசொன்ன அனாதிரித்ய பரமாத்மா வாகிய ஒரு சூரியனுடைய சாயையே சரீரங்களாகிய கடஜலங்க டோறுந் தோற்றுகிற பிரதி பிம்பங்களாகும். அந்தப் பிம்பந் தெளிவான ஜலத்திலேயே பிரகாசமாய்த் தோற்றும். ஸ்வயக்குணத்தை மாயாகாரிய இச்சையாலிழந்து இருண்மூடிய அக்ஞான ஆத்மாவுக்குத்தான் ரோற்றுவ தில்லை. தோர்ந்த விவேக க்ஞானாத்மாவுக்கே தானாகிய பரமாத்மா தோற்றும். மேனொடித்தபடி கசுமாலமாகத் தோற்றுவதனால், ஜீவாத்மாக்களுக்கு யதார்த்தத்திலில் லாத நாமரூப பேதங்களுந் தோன்றின. கடமே ஸ்தூல சரீரமும், ஜலமே சூக்கும சரீரமும், அதிற்றெளிவே சூரண சரீரமுமாம்.

ஒருகடஜல் பிம்பங் கெட்டுப் போவதால், ஏனைய பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போவதில்லை. அதுபோல் ஒரு ஆத்மாவுக்குள்ள சுகதுக்கம் ஒரு ஆத்மாவுக்கில்லை. எல்லாக் கடஜல் பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போயினும், பிரம்மமாகிய பானு கெட்டுப் போவதில்லை. அதுபோல் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள சுகதுக்கம் யதார்த்த பரமாத்மாவுக்கில்லை.

ஆனால் பரமாத்மாவாகிய பரமசிவம் மாயாகாரிய நிமித்தம் இந்த்ரஜால வித்தை செய்கிறவனைப்போல, அதாவது தான் மெய்ப்போல காட்டும் மாயாவித்தையைத் தன்னுட் பொய்யெனக்கண்டிருக்குஞ் செயலுடையானையொப்ப ஆத்மாக்களை யிரட்சிக்கும் பொருட்டு சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரௌபவம், அனுக்ரகம் என்னு மைந்து கிருத்தியங்கட்கும் பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன் மஹேஸ்வரன் சதாசிவன் என்னுமைந்து தேவதைகளா யிருந்து சுத்தமாயை அசுத்தமாயை சுத்தாசுத்தமாயை யென்கிற உபாதானத் திரயமாகிய முதற்காரணங்கண் மூன்றையுங் கொண்டு பரிபூரணமா யிருக்கிற (க) தன்மையாகவும், இச்சாஞானக் கிரியைகளா யிருக்கிற (உ) முன்னிலையாகவும், மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் உள்ளம் அகாரம் உகாரம் மகாரம் பிந்து நாதம் பிரமாவாதி பஞ்சகர்த்தாக்களாக விருக்கிற (ங) படர்க்கையாகவு ின்று பிரேரிக்கத் தக்கதாகும். அவற்றுள் க - முதல் - ச - வாரூப முள்ளதாயும், டு - வது ரூபாரூப முள்ளதாயும் விளங்கும். இந்தப்பஞ்சதேவதைகட்கு மேலதாய் நின்ற குடிலைப் பரமாகிய சு - வது அருவமாகும்.

இந்த ஆறு தன்மையும் ஒம் பராபர பரப்பிரம்மமாகிய அறுமுகச்சீவம் ஆயும், அருவ நீங்கலாக ஏனையவைந்தும் ஐமுகச்சீவம் ஆயும், ஜீவேஸ்வர காரியநிமித்தம் ஒன்றே யிரண்டாய் விளங்கும். ஐமுகச் சிவத்திற் புராதனமாகிய அருவமுகம் பாகியமல்ல இரகசியத் துள்ளது. இதுவே பலதேவதைகளாகவும் விளங்கிற்று. அலாமல் ;

சிவஞானதிபம்.

௫

திருவுருக் கொண்டருளிய அஷ்டாஷ்ட விக்ரக லீலைகளென்னுஞ் சிவபராக்கிரமமாகிய இலிங்கம், இலிங்கோத்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மஹாசதாசிவம், உமாமஹேஸ்வரம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்த்ரசேகரம், விருஷபாருடம், விருஷபாந்திகம், புஜங்கலளிதம், புஜங்கத்ராசம், சந்தியாநிர்த்தம், சதாநிர்த்தம், காளிதாண்டவம், கங்காதரம், கங்காவிசர்ஜனம், திரிபுராந்தகம், கல்யாண சுந்தரம், அர்த்தநாரீஸ்வரம், கஜயுத்தம், சுவராபக்னம், சார்த்துலஹரி, பாசபதமூர்த்தம், கங்காளம், கேசவார்த்தம், பிஷாடனம், சிம்ஹக்ரம், சண்டேசானுக்ரகம், தக்ஷிணமூர்த்தம், யோகதக்ஷிணமூர்த்தம், வீணதக்ஷிணமூர்த்தம், காலாந்தகம், காமாரி, லகுளீஸ்வரம், பைரவம், ஆபத் தோத்தாரணம், வடுகம், க்ஷேத்ரபாலகம், வீரபத்ரம், அகோராஸ்திரம், தக்ஷபக்ருஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அஸ்வாருடம், கஜாந்திகம், ஜலந்த்ரவதம். ஏகபாததிரிமூர்த்தம், திரிமூர்த்தித்திரிபாதம், ஏகபாத மூர்த்தம். கௌரீவரப்ரதம், சக்கிரதாநஸ்வரூபம், கௌரீலீலாஸமந்விதம், விஷாபஹரணம், கருடாந்திகம், பிரம்ஹசிரச்சேதம், கூர்மசம்ஹாரம், மஸ்சாரி, வராஹாரி, பிராரத்தனமூர்த்தம், இரக்தபிஷாபிரதானம், சிவ்யபாவம் எனும் கூச - அவசரங்களாகவும் விளங்கிற்று. விளங்கிய சிவம்.—காலத்திரயத்தும் அவதாரஞ்செய்த தென்பதில்லை. அம்சங்களானதேயுண்டு. அவதாரங்க ளழிந்தும், அம்சங்க ளழிவிலாதுமாய் ரிகழும். இதனால், அம்சங்களை யவதாரங்களென்று சின்னாற்கள் பிதற்றுவது பிசகு.

இப்படிக்கான ஆதியனாதியாயுள்ள சிவமாகிய சர்வேஸ்வரனுக்கு சர்வ பிரபஞ்சமும் ஸ்தூல வடிவாயுள்ள விஸ்வ ரூபமென்கிற ஸ்தூல வடிவமும். சூக்குமவடிவாயுள்ள சர்வசூக்குமப் பிரபஞ்சமுஞ் சூக்குமவடிவமும் காரண பிரபஞ்சமாகிய மாயையே காரணவடிவமும்.

சு

சிவஞானதீபம்.

இத்தகைய அண்ட பிண்ட சராசர பிரபஞ்ச நாயகனு
டைய சுவாசத்திலே காற்றி னியக்கத்தில் அணுக்களியன்
கிக் கொண்டிருப்பது போல, அண்ட கோடிகளெல்லாம்
அந்தரத் தியங்காரிற்கும். இன்னண காரியத்தை ஒருலீலை
யையுள்ள சாக்ஷாத் சிவசைதன்யமே, ஆன்மாக்க ணிமி
தம் அதாவது:— பிரகிருதிமாயை வசப்பட்டு ஜனன
மரண சாக்ரத்திற் கிடந்து வருந்தும் சிதாபாச ஜீவர்கட்
கருளுறும் பொருட்டு முக்கியம் மூன்று விதமாக அதிஷ்
டித்து விளங்கும். அவற்றுள் (க) சர்வதூன்ய சர்வ
வியாபக சர்வசாக்ஷி சர்வாநந்த ஞானறிவாகாச
பிரம்மமயம். (உ) பாபநாசவரப்பிரசாத கீஞானுக்
ரக ஜேன்மநாச ஐக்யமோக்ஷானுக்ரக அருட்கீருபா
கடாக்ஷி காருண்ய அநுளம்சம். (ங) கர்ம பாப தண்ட
அகோர வக்ரதகன புனரபிமான புனரபிஜேன்ம
தேண்ட பாப கோபாக்கிளி சொருபம். இவற்றுள்
மூன்றாவதாலே ஆத்மாக்களைத் தண்டித்தும், இரண்டவா
தாலே அனுக்ரகித்துத் தம்மோடிய்யத் தக்க பலன்களைக்
கொடுத்தும், முதலாவதாலே தம்மோடொன்றாய் விளங்
கும்படிக்குக் கடாக்ஷித்தும் வருவதாகும். இங்கே தம்
மோடொன்றாய் விளங்கும்படிக் கென்றது.— தமது
பரமாத்மபோதம்போல ஜீவாத்ம போதமும் பேதமின்
றிப் பிரகாசிக்கும்படிக் கென்றருத்தங் கொள்சு. இதுவே
அத்வைத நித்ய கைவல்ய முக்தி. இதையே சிவஐக்ய
மென்றுஞ் சொல்வது. இவ்விதங் குணத்தால் ஐக்யமே
யன்றி வேறில்லை. ஆத்மாவானது பிரம்மத்தோ டைக்யப்
படுமென்று, ஏகான்ம வாதிகளாகிய சில அத்வைதிகள்
முக்தி யிலக்கணங் கூறுவது முரணாகும். யாங்களே
கடவு ளென்று ஈஸ்வரோபாசனையை நிஷேதித்தவீட்ட
அவ் வேகான்மவாதிகளையும், இயமன் றன் னதிகாரத்தா
னடாத்துவானன்றோ. அதனால், அவர்நின்றநிலை முத்தி
டாகா.

பிரமாணம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

“பன்மு கச்சமய நெறிப டைத்தவரும்
 யாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
 பாதகத் தவரும் வாத தர்க்கமிடு
 படிற் றுந்தலை வணங்கிடத்
 தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெம
 தரும னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
 தனி யிருப்பவட நீழ லூடுவளர்
 சனக னாதிமுனி வேர்கடஞ்
 சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
 மோன ஞானம துணர்த்தியே
 • சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
 சோம சேகரகிர் பானுவாய்த்
 தென்மு கத்தின் முக மாயி ருந்தகொலு
 வெம்மு கத்தினும் வணங்குவேன்
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.”

“பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
 ரிறைவனடி சேரா தார்.”

என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொன்ன குறட்படி,
 ஆன்மாக்கள் கர்த்தாவுடைய பதப்பிராப்தியை யடைந்
 திருப்பதே முக்தி. அதற்கு சுந - நாயன்மார்கள் பெற்ற
 பேறும் பலிஷ்டப் பிரமாணம். இவ்விதமே ஸ்ரீநந்தி
 கேஸ்வரர் மார்க்கண்டேயருக் கருளிய சதுர்யுக திரிகால
 வர்த்தமான உலவாக்கிழிநூலு முணர்த்துகின்றது.
 முக்தியிலக்கண விவரம் பின்னேவரும்.

ஆத்மாக்களைத் தண்டிப்ப தென்பது, பாப நிவாரண காரியமாய் தண்ட நாயகனாகிய காலமூர்த்தியாதி தேவர்களாலும் அரசர் முதலியோராலும் இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனும் தக்கபடி தண்டித்து நியாயங் கொடுப்பதாம். அப்படிச் செய்வதானது, பிள்ளைக்குற்ற பிணியைப் பிதாவானவன் பண்டிதனால் நீக்க முயல்வது போல அன்னியனைக் கொண்டு அன்னன மாற்றுவதாம். இது கருணையே யன்றிக் கொடுமை யன்று. ஆனால், கர்த்தாவானவர் தன்னை யண்டினவர்கட்குமட்டும் கற்பகம் தாரித்திரத்தையும், ஜலந் தாகத்தையு நீக்கி வைப்பது போல, அருள்வதன்றி அண்டாதவர்கட் கருள்வதின்று. இது நிச்சயம். நிற்க;

ஈஸ்வரசிருஷ்டிகள் நசித்துவிடுமாயின் ஒருவருக்காவது ஜென்மமு நசியாது. ஏனெனில், அன்னமயகோசத்துக் குட்பட்ட உதிரம், மஜ்ஜை, மாம்சம், எர்மம், என்பு, நரம்பு என்கிற ஆறுதத்துவங்களாலுள்ள ஸ்தூல மழியின் உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற அந்தக்கரணங்களும்; ஈட்சு, சுரோத்ரம், ஆக்ராணம், சிங்குவை, துவக்கு என்னுந் தன்மாத்திரைகையுள ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும் கருமேந்திரியங்களும்; பிராணன், உதானன், சமானன், அபானன், வியானன் ஆகிய பிரானேந்திரியங்களென்னும் வாயுக்களுஞ்சேர்ந்து ஆக ௨0-தத்துவங்களாலுமுள்ள சூட்சும வுடம்பையுடைய ஜீவாத்மாவால் யாதொரு காரியத்தை நினைத்தவண்ணம் நடத்த முடியாமல் செயலற்று மயங்குந்தன்மையாலாம். இந்தத்தன்மை சம்பவிக்கு முன்னமேயே, அதாவது:— ஸ்தூல மிருக்கும்போழ்தே அரிய தபங்களைச் செய்து வேண்டியபலனை ஜீவர்க ளெய்த வேண்டும். அப்படியெய்துவதற்கு, ஸ்தூலபிரபஞ்சமே துணையாக வேண்டியதாலும், ஸ்தூலமிழந்து செயலற்ற ஜீவன்கள் மீட்டுந்

கடைத்தேறும் வண்ணம் ஸ்தூல சிருஷ்டி செய்யப்படுவதாலு மென்றுய்த்துணர்க.

ஸ்தூல சிருஷ்டிக்காகக் கருவி லுதயமாகும் ஆத்மாயாதொரு வித்துக்குட் பிரதமத்திலேயே * அங்குரம் உற்பத்தியானுற்போல பிந்துவி லடங்கியிருந்து சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தால் ஆசயத்துளிருந்து வளராரிற் கும். சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தின் பேரிற்றான், ஆத்மா நுழைந்ததென்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுவது துணிபன்று. பிந்துவிலேயே உருவத்தைப் பார்க்கலாம்.

சிருஷ்டியில், ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகளானது மரித்தவுடன் மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா வென்கிற ஆறத்துவாக்களிலுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாபங்களாகிய சஞ்சிதமாகும். பிராரத்துவத்துக்கானதுபோக மீத சஞ்சிதம் பின்னெதொடரக் காத்திருக்கும். இதினால் புதிய ஆகாமியமே பிறவிக்கடலாய்ப் பெருகி வருந் தன் மையுளவால் விவேகியானவன் பிராரத்துவத்தைத் தேவ கட்டளையென்று மயங்காமலனுபவித்து ஆகாமியத்தை அனுத்துணையேனுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்கு மூலமாயிருக்கிற சித்தவிருத்திகள் கச-ம் ஜீவசிருஷ்டியன்றோ.

விவரம்.

- (க) காமம். அதாவது:--சுகல உஸ்துக்களிலும் இச்சை.
 (உ) துரோதம். அதாவது:—சினம், அல்லது பிணக்கு.
 (ஈ) உலோபம். அதாவது:—ஈயாமை, அல்லது கிருபணம்.
 (சு) மோகம். அதாவது:—யாவற்றினு மோகிக்கும் ஆசை, அல்லது மயக்கம்.

* அங்குரமென்பது:—மூளை.

- (ரு) மதம். அதாவது:—செருக்கு, அல்லது கெர்வம்.
- (சு) மாற்சரியம். அதாவது:—உறவா யிருந்து பகைத்தல், அல்லது பொறுமை.
- (எ) இடும்பை. அதாவது:—உதாசனித்தல், அல்லது அவமதிப்பு.
- (அ) வேட்கை. அதாவது:—பலவித ஆசை, அல்லது அவதூறு.
- (க) ஈரிடை, அல்லது இரகசியம். அதாவது:—தனக்கு வந்த துன்பு பிறருக்கு வர வெண்ணுதல்.
- (க0) தர்ப்பம். அதாவது:—நான் பெரியோன் எனக் கெவருஞ் சமானமில்லையெனல்.
- (கக) இராகம். அதாவது:—பரஸ்திரீகமனம் விரும்புதல்.
- (கஉ) தீவேஷம். அதாவது:—தனக்கபகாரம் புரிந்தவனுக்கு அவ்விதந் தானுஞ் செய்ய வெண்ணுதல்.
- (கங) டம்பம். அதாவது:—பிறர்காண அதிகமுஞ் செய்யும் விஷயம், அல்லது பொருந்தாதளித்தல்.
- (கச) அகங்காரம். அதாவது:—தன்னையே பெரிதாய் நினைந்தெழுஞ்சித்தம்.

இந்தப் பதினான்கும் நசித்தாற் பிறப்பிறப்பும் நசிப்பதுறுதிதான். இவை சிவ சிருஷ்டியல்ல; ஜீவசிருஷ்டியே யென்பதற்குப் பிராமாணியம் யாதெனில், சிவ சிருஷ்டியாகிய சராசர பிரபஞ்ச மானது பிரளயத்தி லழிகின்ற காலத்தும் ஜீவர்களுடைய ஜனன மரண மொழியாமற் பலத்தேறிற்கும். அத்தரம்வாய்ந்த வவைகள், சிவசிருஷ்டியிருக்கும்பொழுதே மேற்குயின்ற ஜீவசிருஷ்டிகள் சூன்யப்படுமாயின் போக்குவரவற்ற மோக்க வீட்டைப் பெறுவதென்ப துள்ளதாலேயாம்.

“மாயையின் பாசமாகிய ஆணவமலம் பசுக்களாகிய ஜீவன்கட்கு அனாதியி லியற்கை” என்று சின்னாற்கள் கதைப்பது குளறுபடையாகும். ஏனெனில், பிறவிக்குரு மிக்கு மாற்றமில்லையெனல்போல் ஆணவமலம் அனாதியி லியற்கையாயின் அகலாதென்றும், அது அகன்று முக்தி பெறுந் தன்மையுள்ளதால் அனாதியி லியற்கையன்மென் றும், சுத்தாத்மாவி னிடத்தில் அது இயற்கையாயிருக்க ரியாயமில்லை யென்றும், இயற்கைக் குணத்தால் அசுத் தாத்மா வான பசுவைச் செயற்கைக் குணங்கண்டு இரு வினை ரியாயத்துக்கு முட்படுத்தப் பதியாகிய கர்த்தா வுக்கும் நீதி செல்லாதென்றும் தாரகமா யுணரலாம். ஆயின், அந்தப் பாசமட்டும் பள்ளமுள்ள கண்ணே ஜலந்தங்கத் தடையிலா திருப்பதனைய, யாதொன்றில் இச்சையுள ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொளற்கு அனாதி ரித்ய மா யுள்ளதென்ப துண்மையே.

நீநுஷ்டாந்தம்.

சிவஞான தேசிக ருளிய பஞ்சாக்ஷரப்

பதிபசு பாச விளக்கம்

உள-வது செய்யுள்.

“ஆணவ மலமான் மாவுக்

* கனாதியி லியற்கை யென்னில்

ஆணவ மலத்தை நீங்கி

யமலனை யடையா தாவி

ஆணவ மலமான் மாவுக் •

கனாதியிற் செய்கை யென்னில்

ஆணவ மலத்தை நீங்கி

யமலனை யடையு மான்மா.”

ஆதலால், யாதொரு ஜீவன் தனது சொந்த ழயந்சி யாற் பின்னே துலக்கப்படும் திரோதாயி வசப்படாமல்

* அனாதியில் என்றது: அனாதியில் இல்லாத வென்றும்.

ஈஸ்வரனது அருட்சத்தி வசப்பட்டு டருள்பெற்றுய்யற்கு அவர் திருவாக்கிய மாகிய வேதாந்த முடிவைச் சற்குரு முகமாக ஏற்று ஞானோதய மெய்தி பவத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். இவ்வனுபவத்திற்கான சிவபுண்ணிய முதலிய வெதுவும் சற்குரு முகமின்றிப் பயன்படா.

பிரமாணம்.

சிவ புண்ணியத் தெளிவு

கசஉ-வது செய்யுள்.

“புங்க மாஞ்சிவ புண்ணியந் தேசிகர்
தங்கள் வாக்குப தேசம தன்றியே
யிங்கி யற்றி னிரும்பய னில்லையாய்
மங்கு மென்னும் வரன்புக லாகமம்.”

சுலோகம்.

“தியாந மூலம் குரோர் மூர்த்திஃ
பூஜாமூலம் குரோஃப் பதம்
மந்த்ரமூலம் குரோர் வாக்கியம்
முக்திமூலம் குரோஃ க்ருபா.”

யாதொருவனுடைய ஞான பரிபாக திசையை ஈஸ்வரனறிந்து அவனோ குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி வந்து உண்மையை யுரைத்தாலு முரைப்பார். அல்லதவரடியார்களைக் கொண்டிளைத்தாலு முரைப்பார். இது அவர் கருணைப்பிரவாக நியாயத்திற் பொதுவாயுள்ளது. மாயையின் பலனை, ஜீவனாகிய கிஞ்சிக்கு னிச்சிப்பான். ஈஸ்வரனாகிய சர்வக்ரு னிச்சியான். அதுபோல முக்தியின்றி மற்றதை யிச்சியாத் தன்மை வாய்ந்தவனே பக்குவமுள்ள சீடனாவான். அவனே.—இந்நூலில் விளக்கும் இன்பத்தை அபூரிதமின்றிப் பெறற் கதிகாரி யாவான்.

இந்தப்பக்குவத்தையே - மந்தம், மந்ததரம், தீவரம், தீவரதரம் என்னுஞ் சத்திநீபாத நான்கினுள் முதிர்த்தது தீவரதரமென்று சிறந்த சிவாகமங்கள் கூறும்.

சிவஞானதீபம்.

கந

முன்னம் பகர்ந்த பாசம் ஒன்றே தன்னையும் பசுவையும் சிவத்தையும் வெளிப்படாமல் ஆவரணித்துச் செம்பிற் களிம்புபோன்றும், பரிபாகத்தி னீங்குஞ் சத்தியுடைத்தாகவுமுள்ள (க) ஆணவமாயும், சிருஷ்டி காலத்திலே காரியப்படுவதான சஞ்சிதமாதிரிவித (உ) கன்மமாயும், பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்று ருசிப்பிக்கிற (ங) தீரோதாயி யாயும், விஞ்ஞான கலருக்குத் தனு கரண புவன போகமும், பிரளயாகலருக்குஞ் சகலருக்குஞ் செத்துந் தத்துவமாயிராரின்ற (ச) சுத்தமாயையாயும், பிரளயா கலருக்குஞ் சகலருக்குந் தனு கரண புவன போகங்களா யிராரின்ற (ரு) அசுத்தமாயைய யாயும் விளங்கும். இவைகளையே பஞ்சபாசமு மென்பர்.

அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடிமஹாமந்திரச் சிவர்களே.—விஞ்ஞானகலர். இவர் ஆணவ மலமொன்றும், சுத்தமாயாபோகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவத்தால் அறிவினின்றுந் திருவருளு திப்பிக்க உற்ற ஒரு மலமொழித்து இரக்ஷிப்படைவர்.

தூற்றுப்பதினெட் நெருத்திரர்களும் புவனகருத்தாக் களுமா யிருப்பவரே.—பிரளயாகலர். இவர் ஆணவம் கன்ம மென்னு மல மிரண்டும், அசுத்தமாயா போகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவம் மான் மழு சதூர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரங்க டெலங்கத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிவந்து அணுக்கிரகிக்க உற்ற இருமல மொழித்து இரக்ஷிப்படைவர்.

பிரமன் விஷ்ணுமுதற் கிருமியீராக வுள்ளாரே.—சகலர். இவர் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு மல மூன்றும், பிரகிருதி தத்துவ தனு கரண புவன போகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவம் மாணக்காட்டி மாணப் பிடிப்பதுபோல ஞானாசிரிய மூர்த்தமாய் மா னிடச் சட்டை சாத்தி ஜீவனுடைய ஊரும் பேரும் ஒழி

கசு

சிவஞானதீபம்.

க்க வேண்டி ஊரும் பேரு முருவுங் கொண் டெழுந்தரு
ளி வந்து சத்திரிபாதமுறை கண்டு சமய தீக்ஷையாகிய
சரியை யனுஷ்டிப்பும், விசேஷ தீக்ஷையாகிய கிரியா
யோக அனுஷ்டிப்பும், நிருவாணதீக்ஷையாகிய ஞானமும்
கிரமமா யனுகரணக்க உற்ற மும்மல மொழித்து இரக்ஷிப்
படைவர். இதில், விஷ்ணுவைச் சகலநிற் கூட்டற் கிடங்
கொடாமல் வைணவாகமங்கள் கூறும். அது, எவ்வண
மாயினும் இந்துலுழி விளக்கும் ஞானத்திற் கிழுக்கில்லை.

மேலே தனு வென்றது:— ஸ்தூல மாகவும், சூட்சும
மாகவும், காரண மாகவு மிருக்கும். அவைகட் காயுள்
க்ஷண முதலாக அனேகமுள. காரண மென்றது:— அத்
தனுவுக் கேற்ற பல விதமுள. புவன மென்றது:— புவ
னம் உஉசு - முள்ள நாடு நகரமும் புண்ய கன்ம சுவர்
க்காதி பதங்களுமாயுள. போக மென்றது:— தன்மத்
துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன,
விழுங்குவன, நக்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, தரிப்பன,
திமிர்வன, இடுவன, ஏற்பன, நடப்பன, சயனிப்பன, பார்
ப்பன, கேட்பன, தாடம், தனயர், பந்து, மித்திரர், பொன்,
மணி முதலிய வுள.

முன்பு மொழிந்த பக்குவ மற்ற அபக்குவ ரொவர்க்கும்
ஒருக்காலு மாந்த முண்டாகா. ஏனெனில், சமஸ்தமும்
பஞ்ச பூதியங்க ளாகவே காணப்படுகின்றன; அவைக
ளென்று மியற்கை யாகவே யுள்ளவை; அவைகளை யாரும்
ஆக்கி யளித்து மாய்க்கக் கூடு மென்றெண்ணத் தகாது;
அவைகளை யன்றி ஆத்மா வென்ப தொன்று சத்தா
யென்றுமுள்ள தென்றுரைக்குஞ் சாஸ்திர சித்தாந்தங்
களை நம்பத் தகாது என உவாலம்பனஞ் செய்து அனு
மானப் பிரமாணத்தான் மடமையுற்றுத் தெய்வமில்லை
யென்று திடச்சித்தமாய்ச் சாதிக்கத் துணியு நிரீச்சுர
வாதியாகிய நாஸ்திகனிடத்திலேயுந் தெய்வ முண்டோ
விலையோ வென்கிற ஐயந் தொலையாமற் சிந்தை சிங்கு

யடித்தல்போற் றெய்வ முண்டென்கிற ஆஸ்திக னிடத் திலேயும் இல்லையோ வுண்டோ வென்கிற சகம் தோன் றிச் சிந்தை சிங்கி யடிக்கத் தக்கது தான். இவ்விரண்டா னும் பயனின்று. ஐயந்திரிபறக் கலைக ளோதிப் பொரு ணிச்சயம் பண்ணுவ தென்கிற வாசக ஞான மாகிய அபரஞானம் தோன்றிப் பாப ரகிதனாகி, சிவத்தை யறிவ தென்கிற அனுபவ ஞான மாகிய பரஞானம் திடம்பட் டவனுக்கே ஆனந்தமுண்டாம் அதனாலென்க.

நிகழ்த்திய நிரீச்சுர வாத அவிவேகத்தைக் குறித்து இங்கே கொஞ்சங் கண்டித்துக் காட்டுவ தென்னெனில் ;

நிரீச்சுரவாதகண்டனம்.

அனாதியான கடவு ளொருவ ருண்டெனும் ஆஸ்திகர் களி னின்றும் விசேஷ அறிவு படைத்த சுயக்ஞானிகள் யாங்களென்று பிதற்றிப் பூதியங்களைத் தானே அனாதி யென்னும் பூதவாதியோர்.—தாங்கள் கற்ற (Chemistry) கெமிஸ்ட்ரீப் படிக்கேனும், வேறெந்தச் (Science) சுயன் ஸ்ப் படிக்கேனும், தங்கள் சுயக்ஞானப் படிக்கேனும் தக்க ஆலோசனை புரிந்து மண்ணாதி யைந்தையும் அம்மி யில் வைத்ததைத்தருட்டியோ வேறெவ்விதமாகவோ இஞ்ஞான்று யாதொரு (வினா) சிருஷ்டியைச் செய்ய மாட்டுவா ராயின், அஞ்ஞான்றும் இன்னணம் யாராவ தொரு மனித னிருந்து யாவுஞ் செய்தகாரியம் அவன் ஏனையோர்போல் மரித்து விட்டா னென்றும் சத்திய மாய் நிச்சயிக்கலாம்.

அஃதொழிந்து பூதியப் பிரவிருத்தியாய்த், தான் தானே யாவு முண்டாயிற் றென்று பிதற்றுவது, குயவன் வனை யாக் குடமென்றதிர்ப்ப தொக்கும்.

அவர் நினைப்பின்படி பூதியங்களே சமஸ்தத்தையு முண்டுபண்ணு மாயின், எல்லா விதரணமு முள்ள அறிவு அப் பூதியங்கட் கிருந்திருக்க வேண்டுமன்றோ ?

ககா

சிவஞானதீபம்.

அற்றேல், அதைக் கடவு ளென்றேனும் அவ ரொப்புக் கொள்ளா தொழிந்தது மட்டற்ற மடமை யாமே.

அந்தப் பூதியங்க ளொன்றாய்ச் சேர்வதுதான் அறி வென்றதிர்க்கில், அவைகளைச் சேர்த்து வைத்த அறிவு யாதோ?

அதுவும் * (நேச்சர்) இயல்பாமா?

இயல்பென்னிற் பூதங்களை யனாதி யென்பதென்னை? அது, பொய்யாமே.

பூதங்களாற் சர்வசிருஷ்டியு முண்டாயிருக்கு மானால், அவை லயமாம் பண்பை யுடைத்தா யிருப்பதென்னை? அனாதித் தன்மை செல்லுமா?

பூதங்கள் நம்மைப் போற் சொருபலக்ஷண மற்று ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், மண்ணாயிருப்ப துண்மையா யின், பை, முட்டை, வியர்வை, நிலம் என்கிற சதுர் யோனி தோற்றத்தையும் எதற்காக வுண்டாக்கின? கண்டு களிக்கவா? அப்படியாயின், பிரபஞ்சத்துக்கு அவை இராஜாவாக விருந்தாளவேண்டுமே? இது வுண் மையாமா? அந்தோ! மயக்கம்.

யாதொரு பிந்துவி னிடத்தன்றோ அறிவின் ரோற்ற முண்டாகிறது. ஆயின், பிரதம பிந்து என்கே யிருந்து தோன்றிற்று? அந்தப் பிந்துவா யாமுன்றின்ற பஞ்ச பூதியங்கட் கறிவிருந்த தென்ப தெங்ஙனம்? அது எப் படி யொரு பிந்துவைக் கற்பிக்கும்?

இயல்பில் அறிவுள்ள தென்பதாயின், மேலே கடாவிய கடாக்களுக் கெல்லாம் விடையென்னை? விடை தடை யன்றோ?

* அந்த நேச்சர்தான் அனாதி நித்யம். அதுவே சிவம்.

சிவஞானதிபம்.

௧௭

பூதியங்க னைந்துடன் சூரியன் சந்திரன் உயி ரென்கிற
மூன்றுஞ் சேர எட்டாகும். இவ்வெட்டையும், அகண்
டிதமான சிவனுக்கு அஷ்டமூர்த்த மென்று சிவாகமங்
கள் செப்புமாயின், தெய்வ மில்லையென்று நாஸ்திகர்
கூறுங் கூற்று இஞ்ஞான் நெப்படிச் செல்லும்? அது
நாஸ்திகமே யாகும்.

தோற்றப்பட்ட எந்த வஸ்துவையும் பிரித்துப் பிரித்து
நசித்து நசித்து எவர் பார்க்கினும், அக்கினியி லிட்ட வஸ்
துவி னுற்றம் அன்னியப் பட்டதனைய ஒன்று விசேடித்து
நிற்பதே யுறுதி. ஆயின், அது முக்காலத்து மழியாத சத்
தென்று விவேகிக ளறிவாரோல், ஸ்தூல படிவ மொழியி
னும் அதனுழி சத்தாயிருந்த ஆத்மா வென்ப தொன்றுண்
டென்று மறிவார்.

அந்தரப் பிரவேச விவித சூட்சும ஸ்வரூபப் பைசாசங்
களும், இதற்குப் பிரமாணிக மாகும்.

பைசாசங்களின் பண்பையே யறியா நாஸ்திகர்.—பா
ரமார்த்திக பராபரத்தின் நன்மையை யெப்படி யறி
வார்? அது நாஸ்திகமே.

புலால் விழிக்குப் புலப்படா எத்தையும் நாம் நம்ப
மாட்டோ மென்னு நாஸ்திகர்.—இரும்பைக் காந்த மிழுக்
கும்போதும், அது பற்றி யிழுக்க நாம் பார்த்ததில்லையே,
அது எப்படியோ கூடிற்றென்று, அறி வழிந்து கூற
வேண்டியவர்க டானே. நம்புவா ராயின், கொண்ட நாஸ்
திகத்திற்கு ஹானி வருமே?

திருசியத்துவத்திற்குத் தோற்றச் சூட்சும காரியங்
கள் : தெய்வாதீனமா யுண்டெனற்கு மந்த்ர சித்திகளும்,
மெய்யடியார்களிட முண்டாகிற நானுப்பிரகார அப்புத
சித்திகளுமே போந்த வுதாகரணம்.

நாஸ்திகர் தெய்வ மில்லையென்று பிதற்ற நாப் படைப்
பாராயின், அவர் பயிலு மொழிகளைத், தான்தானே பிர

கஅ

சிவஞானதீபம்.

சுவ அறைக்கு ளிருந்து கற்றுக் கொள்ளாமல் உரைப்பா ருனாகண்டு பின்னர் விதண்டை படிப்பதும், யாங்கள் சுயக்ஞானிக ளென்பதும் என்ன கீணம்?

உரைப்பா ருனாயே,—பெவர்க்கும் பாரம்பரியமாய் நிகழுவதை அவரொத்துக் கொள்வாராயின், அதற்குப் பூர்வாசாரிய ரொருவர் இருந்திருப்பா ளென்றும் ஒத் துக் கொள்ள வேண்டியதன்றோ. அப் பூர்வாசாரியரால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிற கர்த்தத்துவ நிச்சயத்தை; அவர் தந்த மொழியை யன்றித் தம்மா லொரு மொழி யுங் குயிற்றச் சக்தியற்ற கர்த்தத் துரோகிகளாகிய நாஸ்திகர் மறுப்பதானது.—அண்டத்தை அணு விழுங்க முயன்ற தொக்கும்.

அந்தகார கிரகத்து ளகப்பட்ட பொருளினைப் புன் புலாற் கண்ணுடைய வொருவன், விழித்து விழித்து வீக்ஷணித்துங் காண்பதில்லை. அப்படிச் காணாததால், அங்கு யாதொரு பொருளுமில்லையென்று அவ னுரைப் பதுபோல் ஆணவ மல ஆவரணத்தான் மூடுண்ட சிற்றறி வையுடைய நாஸ்திகர். எவ்வகைத்தாய்க் கடவுளைக் காண ஆள்வினை புரியினும், தங்க ளறிவின லாவது, புலால் விழியினுலாவது காணார். விகசித போதமாகிய ஞானதிருஷ்டி யுடையாரே காண்பர்.

ஜடவிழி ஜடத்தையும், சூட்சுமவிழி சூட்சும ஜடத் தையு நோக்கத் தகுதியுடைத் தெனு முறை மறுத்து, முகத்திலுள்ள ஊனக் கண்ணையன்றி, அகத்திலுள்ள ஞானக் கண் இன்றென்று கண்ணிடந்து “கண்டதேகாஶ்ரி, கொண்டதே கொள்கை” என்று கதைக்கும் அனீச்சர வாதியர் துயிலுங்காற், கனாக் கண்ட கண், எது வென்று தீர்ப்பாரோ வறியேம்.

இந்நிச்சயம் விளங்கற் பாலதாய் இந்நூலின் பீடிகை யினும், நூலாரம்பத்தினும் உதாகாரித்துக் காட்டி யிருக் கின்றனம். நிற்க;

சிவஞானதீபம்.

கக்

பிரத்தியக்ஷத்தைமட்டு நம்புவோமென்னு நாஸ்திகர்.--
தன்னை யீன்ற ளின்னொன்று எவ்வாறுணர்ந்தார்? அக்
காற் காண்டவர் சொற்படி அத்தை யுணர்ந்தோர் மென்பா
ராயின், கடவுளைக் காண்டவர் சாற்றிப் பொறித்த சாஸ்
திரப்படி கடவு ளுண்டென்பதையும் அன்றோ ருணராது
போக மூளை ஒற்கமா? தன்னை யீன்றானைத் தானறியா
விடினும் பிறர் மகவீனுவதை நாம் காண்டலால் அது
பிரத்தியக்ஷ ருஜுவென்பாரோல், கடவுள் ஜகதிருஷ்டி
செய்ததை நாம் காணாவிடினும் சூடத்தைப் பண்ணுவது
குலாலென்று நாம் பார்த்தபடி அதுவும் பிரத்தியக்ஷ
ருஜுவென் றறியா துளறுவது அவிவேக மாமே.

கடவு ளிருந்தால் அவர் அப்போதைக் கப்போது எல்
லாரையும் ஏன் அடக்கியுள்ள வில்லை பென்று நிரீச்சுர
வாதிகள் கடாவுவாரோல், அவரருளில்லாமல் எவன்
காலனை வென்றுய்ந்திருந்தானென்றும் அவரொப்புவிப்
பார்? ஆனால், பஞ்ச பூதியங்களின் செயல் மாறுபடுத
லியல்பு அதன லொருவன் கால கரணத்திற் குட்படத்
தகுமென்னிலோ, பிரகிருதி மாயையும் கடவு ளதிகாரத்
திற் குள்ளாய் நின்று தன் றொழிவை யியற்று வதியல்
பென்பதையும் அன்றோ ரொத்துக் கொள்ளா தொழிவ
தென்ன நமீ? அலாமல், ஒருவன் தீமைசெய்த காலம்
ஒரு வித்தை விதைத்த காலமாகவும், அதை யனுபவிக்
குந் காலம் அது முனைத்துக் காய்த்துப் பழுக்கும் போது
பலனாக வருந் காலமாகவும் அறியத்தக்கது. அதுவே
தெய்வத்தின் பொதுவான இயல்பு நியாயம்.

ஜீவான் மாக்கள் முன்னிழைத்த கன்மத்துக் கீடாய்
இப்பொழுது தற்பவித்து அனுபவிக்கும் சுபா சுபங்களையும்
மறுமையிற் பெறுஞ் சுவர்க்க நிரயங்களையும் புனர்
ஜென்ம விருத்தாந்தத்தையும் ஒவ்வொரு ஜீவான் மாவுக்
கும் திட்டமாய் வெளியிட்டு நிகழ் கால அனுபவத்தால்

மற்ற விரண்டு கால விவரணத்தையும் முக முகமாய் ருஜுச் செய்து கரதலாமலகம் போலக் காட்டக் கூடிய ஸ்ரீ நந்திகேஸ்வர ருடைய உலவாக்கிழி தூலும் கமல மாமுனிவருடைய இலோகை சாஸ்திரமும் எவ்வளவோ காலத்திற்கு முன்னர் குணிக்கப் பட்டு இக்கா லிந்தக் ககுபத்தி னிகழ்வதை யெவ்வரு மறுக்கார். அவ்வாறு ஜீவான்மாக்கள் ஜெனன மரணப்பட்டுமூல ரியாய முண்டானால் அந்த ரியாயத் தீர்ப்புக்கு ஒரு கர்த்தா விருந்து கொண்டிருப்பதுஞ் சத்தியமன்றே. நிற்க;

மாயை யிலதேல் மதங்களும், சிவ யிலதேல் அறிவு மிலையென்று அஹ்ரண மின்றி யறியலாம்.

பாபத்தீந்நன்மையும்,

பரிகார வியல்பும்.

ஒருவனுடைய ஜீவன்: அதரிசனமா யிருப்பதுபோல, ஆற்றும் பாப புண்ணியமும் அதற்குப் பலனளிக்குந் தெய்வமும் அதரிசனமா யிருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இதனாற் பாபத்தையும் தெய்வத்தையும் மனித ருள்ளா மல் நடக்கலானார். மேனோடித்தபடி தெய்வ முண்டென்கிற நிச்சயம் ஒருவனுக் குண்டாமேல், அவன் ஒருக்காலும் இரகசியமான எவ்வித பாபங்களை யு மியற்றான். பிரத்தியக்ஷானுபவமாயுள்ள அரச னானைக்கு அஞ்சி நடப்பதுமீற்து நடப்பான்.

ஒருவன் பாபஞ் செய்து மேன்மையாய் உயிர் வாழ்வதினும், கீழ்க்குலத்தாருக்கு ஊழியஞ் செய்துண்ணன் மிக நன்று.

பரகதி யென்ற சுகத்தை நல்கும் அருளென்ற பரமாவுஷத்தத்திற்குப் பாபமென்ற பதார்த்தம் பத்திய முறிவாகும்.

ஆத்மார்த்தம் பரார்த்தமா யுதவுஞ் சத்கர்மங்களைக் கடவு ளனுபவித்துக் களிக்க வென்றில்லை. அக்கினியை

யடுத்தார் குளிரை வற்றித்தஞ் செய்து கொள்வ தற்று,
இவனது தோஷத்தை யொழிக்கற்கு அவை பிராயச்சித்த
வழித்தாகும்.

கடவுளைத் தரிசிக்கற்கான

முறைமை முதலியன.

கடவுளைத் தரிசித்தல் தன்னைத் தரிசித்தா லன்றிக்
கூடாத விடயமாகும். அது முத்துச் சிப்பியின் மாமி
சத்தை விசர்க்கஞ் செய்து துணி செய்யு நித்திலத்தைக்
கண்டு பிடிப்பது போல ஞானத்தால் தத்துவங்களை நியதி
களைந்து காணத்தக்கது. அந்த ஞானம் எவ்விதம் விருத்தி
யாகு மென்னில், மேனுவன்ற ஒழுக்கங்களிலும் பின்
பேசப்படுங் கற்பனைகளிலுந் தவறாது நின்று நிஷ்காம
மாக அதாவது.— ஈஸ்வரப் பிரீதியா யிழைக்குஞ் சத்கர்
மங்கள் சித்த சத்தியையும், விசாரணை ஞானத்தையு நல்
கும். மறுமைப்பலனை யுத்தேசித்துக் காமமாக வியற்றுஞ்
சத்கர்மங்கள் அவைகளை யனுபவிக்கப் பிறவியையே நல்
கும்.

இவ்விரு உகையும் கிரியை சரியை யோக மேன்ற வநா
யிற் பொருந்தும். ஞானத்திற் பொருந்தா. ஏனெனில்;
மேன்மூன்றும் முறையே பூ, பிஞ்சு, காயாகும். ஞானம்
பழமாகும். அதுவே சர்வ கிரியா தூன்யாநந்த மோ
கஷானு பவமாகும்.

இவ்வனுபவ முதிக்கற்கு மேனுவின்றவாறு விசாரணை
வேண்டும். அவ்விசாரணையினால் ஆவரணத்தான் மறை
பட்டுள்ள தன்னையறிய ஹேதுவுண்டாமே யன்றி, கர்ம
யோக முதலியவா ளறிய ஹேதுவில்லை. வேதம் படித்
தாலுமில்லை. ஏனெனில்; வேஷத்தால் ரூபமாதிய பேனா
ஓடியும் பாடியும் ஆடியு மறிய முடிவதில்லை. ஆராய்வான்
முடிவதா மென்றெண்ணற் டாற்று.

செம்பின் களிம்பைப் போக்கக் கூடியது கர்மத்தா
லாகும். கண்ணாடியிலியல்பா யுண்டான களங்கத்தைக்

காண்கக் கண்ணே போதும். அதுபோற் சில பாபங்களை உயர் கர்மங்களாற் போக்கலாம். ஆன்மாவை யறிய அதன் ஞானமே போதும் எனவு மோர்க்.

ஆனும் பாப விநாச நிமித்தமேனும் ஞானிக்குக் கர்மம் வேண்டாவோ வென்னில், * பிராலப்தந் தவிர ஆகாமிய சஞ்சித மென்ற விரண்டும் ஞானியைப் பற்றா தொழிவ தாலும் பிராலப்தமாகிய கறங்கு சுழலுங்கால் அதன் கால் போல் தானசையாமற் சலன மற்றிருப்பதாலும் அது வேண்டியதின்று.

ஞானியானவன் அத்தன்மை பெறுமுன் ஆற்றிய புண்ய கர்மங்களைத் தன்னை விசுவாசித்தவர்க ளிடத்திலும், பாபகர்மங்களைத் தன்னை நிந்தித்தவர்களிடத்திலும் தெய்வச் சித்தப்படி யிழந்துவிட்டுப் பாபபுண்ய கர்ம ரகித னாய்ப் பிரகாசிக்கத் தக்கவனாவான். ஞானிக்கு, அக்கர்ம மிரண்டுங் கூடாத காரியமன்றே.

ஞானி செய்கிற யாதொரு சத்கர்மமுந் தனக்கில்லை. ஏனெனில் ; ஜீவர்கட்காக ஈஸ்வர னுதவாரின்ற புண்ய கர்மப் பலன்கள் அவ்வீஸ்வரனுக் கில்லாதது போன்று.

வேதத்தி னுடைய கிரியா காண்டத்தில் வர்ணச்சிரம தர்மப்படி யாற்றா நிற்கும் யாகாதி சத்கர்மங்க ளாகிய தபமே சுகமென்று சாற்றியது முண்டு. அஃது:— மண்டின்ற குழந்தையின் அழுங்கலுக்கு நல்ல அவுஷதங்களை யூட்டு நிமித்தம் அவ்வவதரந் தித்திப்பான பண்டங்களை முதலிற் காட்டி யழைத்த லன்னவாம். இஃது லௌகீக விச்சையுளார் பற்றற்ற துரிய ஞானத்தைப் பொருந்தா னென்பதை யுத்தேசித்து நித்யமற்ற ஊர்த்த லோக போகங்களையேனு மெய்துக வென்ற கருணை குறித்து விதித்ததாகும். இது பூர்வ பக்ஷமன்றி, உத்தர பக்ஷ மன்று. அலாமல் ;

* பிராலப்த மென்பது: பிரார்த்துவம்.

சிவஞானதிபம்.

௨௩

வைத்து மறந்து விட்ட பொருளை ஞாபகத்தாற் கண்டு பிடிப்பதன்றி கர்மத்தாற் காண்பதில்லை. அதுபோன் மறதியான அக்ஞானம் அந்தர் முகமாகிய ஆத்ம விசாரத்தால் நசித்து க்ஞான மாகிய பூர்வ ஞாபகந் தோன்றி மாயாதத்துவ பந்திப்பிற் கிடக்கும் பிரம்ம வஸ்துவைத் தரிசிப்பதன்றி, கிரியானுஷ்டானங்களாற் கூடாது. ஆனால் மனத்தின் கண் விருத்தியாகிற ஞானமும் கர்ம காரியந்தானே யென்று இங்கே யோராசங்கை நிகழும்.—அஃதவ் வண மன்றென்று இவண் நிரூபிப்போம். புருஷ தந்த்ரமாகிய தேற்றா வினாயி னுணைப்பானது: வஸ்து தந்த்ரத்தாற் சேற்றை நீரினின்றும் பிரித்துத் தெளிவித்து அச்சேற்றொடுதானுந் தாழ்ந்து லய மாவதன்ன அத்தை யெண்ணுக. இவ்வித வஸ்து தந்த்ரம், ஏனைய கர்மங்களி லில்லாமல் ஜெனித்தே நிற்கும். அதனால் பை முதலிய நாலு யோனி தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன ஸ்தாபர மென்ற எழு வகைத் தோற்றம் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் ஜீவ பேதங்களிலும் பிறந்திற்றுக் கொண்டே யுழல்வதாகும். அன்னணம் பிரதம உலக சிருஷ்டிமுதல் இதுகாறு முடிவில்லாதலையும் அனாத ஜீவாத்துமாக்கள் கடைத்தேறுவதற்கு இந்நூலிற் சொல்லப் படுகிற வஸ்துஞானமே வேண்டும்.

இந்த வஸ்துஞானமும், அதை விருத்தி செய்யக் கூடிய நிஷ்காம பக்தி விசுவாச ஈஸ்வரோபாசனையுமே எந்த ஜீவனுக்கும் பொதுவாகும்; ஏனைய எக்யாதி கர்மங்கள் பொது வல்லாததும் வர்ணச்சிரமத்தை யனுசரித்தது மாம் ; அன்றி, திருமுறையாகிய தேவார முதலிய பாராயணம் பண்ணல், சிவ சரிதங்களைச் சிரவணஞ் செய்தல், சார்த்ராயண கிரிச்சிரமுதலிய விரதங்களை யனுஷ்டித்தல், ஹோமாதிகள் புரிதல், தெய்வப் பிரீதியான பாவினங்கள் பாடி மாலையாகச் சாத்தல், மந்த்ரங்கள் ஜெபித்தல், கோதான முதலிய செய்தல், தீர்த்தங்களாடல்,

எக்காலும் வாய்மைபேசல், சிவதொண்டிசெய்தல், தொண்டர் தொண்டி செய்தல், பிராண பந்தன அடையோக மியற்றல் என்ற பலவித நிஷ்காம கர்மங்கள் முக்திக் குரிய சாதனங்களா யிருப்பதில், சிவ பூஜையினின்றும் தொண்டர் பூஜை அதாவது. — அடியார்க் காற்றுந் தொண்டி ஜேஷ்ட மானதுபோல தருகடாக்ஷிப் பீரீம்ம க்ஞானோப தேசத்தால் ஆத்மாவாகிய தன்னை யறி கிறதே வீடடைதற்கு விசேஷமாகும். ஆத்மக்ஞான சொருபிகளா யுள்ள அடியார்க் காக்குந் தொண்டால் இல்லறத்தார்களும், துறவறத்தார்களுங் கதி பெறலாம்.

பிராமானியம்

திருவிடைமருதூர்ச் சிவாலயத்துழி தங்கியிருந்த திரு வெண்காட்டடி.களாகிய பட்டினத்தா ருடையவும் அவரு டைய சிவியர் பத்ராகிரி யரசருடையவும் உச்சிட்டப் பிர சாதத்தை யுண்டுண்டு உயிர் வாழ்ந்ததும் ஓர்நாள் அவ்வரச ருடைய கைப்பாத்திரத்தைக் கீழே யெறிந்து வுடைத்த போழ்து அது தாக்குண்டு மரித்து விட்டதுமான ஓர் பெட்டை நாயின் ஜீவஞானது காசி ராஜனுக்கு அழகிய புத்திரியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்திருக்கையில், அவளது பரு வங் கண்டு அனாயன் மணமகன் விசாரித்த தோர்ந்த அப் பெண் கொடி: திருவிடைமருதூர் ஆலயத்தின் மேலை வாயிலில் நிஷ்டை கூடி யிருப்பவர் எனக்கு நாயகனாவார் அவரிடந் தன்னை யனுப்பிக்குகவென்று கேட்டுக்கொண்ட பிரகாரம் செய்வித்த அவ் வனாயன் முதலியோர் கண் காண பத்ராகிரி யடிகள்: அப்பெண்ணினது பூர்வ வர்த்த மான முதலிய வெல்லாம் அவள் வாய் மூலங் கேட்ட பின்னர் அவள் கோருதற்படி முக்தி யருள வென்று கையைப் பிடித்த வண்ணம் கீழை வாயிலி லிருந்த தமது குரு நாதரிடஞ் சென்று “சுவாமிகள் உச்சிட்டப் பிரசாத முண்ட நாய்க்கும் மறு ஜென்ம முண்டோ” என்றுநாத் ததின்மேல், “அது சிவ சம்மதம் யாமென் செய்யலாம்”

என்றதிர்த்துத் திருவுளத்தை நோக்கியவுடனே அங்கே பரஞ்ஜோதி தோன்றிப் படர்ந்தது. அதற்குள் அவ்விருவரையும் போம்படி யருளிய வாறு சென்று பிறவாத சாயுஜ்ய முக்தியைப் பெற்றார்கள். அநிச.

மேற்பணித்த நிச்சயத்திலுண்டாகிற ஆத்ம விவேகப் பலனானது.—விபசாயிக்கு முதலிற் றுன்பமும் பின்பு இன்பமும் உண்டாதல்போல பிரமாணத்திதமா யிருக்கும். அகிர்த்தியத்தி லுண்டாகிற பலனோ வியபிசாரி யனுபவம்போல முதலி லின்பமும் பின்பு துன்பமுமாயிருக்கும். ஆதலால் ;

ஞான பக்குவி யானவன் எக்காலத்தும் முன்னஞ் சொன்ன காமாதி சித்தவிருத்திகள் பதினான்கையுமகற்றி யிருப்பது மன்றி அடியிற் கூறுங் கற்பனைகள் பதினைந்தையுந் கைக்கொண்டு அவைகளிற் சுட்டிய தீமைகளை யெவ்வீற்றானுஞ் செய்யாமலும் செய்விக்காமலுஞ் செய்ய வுடன்படாமலும் நீங்கி யிருக்கவேண்டும்.

கற்பனைகளின் விவரம்.

(க) பொய் புகலாமை.	} இவ்வைந்து மாபா
தகமு மற்றவரோ
சைவர்; ஏனையோர்
அசைவர்.
(உ) கள்ளம் செய்யாமை.	
(ஈ) லாகிர் உண்ணாமை.	
(ச) கோலை பண்ணாமை.	
(ரு) தருநீந்தை செய்யாமை.	

(சு) துஷ்ட சகவாசம் ஒழிதல்.

(எ) சாது சங்க சகவாசம் விரும்பல்.

(அ) வீண் கதைகளைப் படியா தொழிதல்.

(கூ) பலவித சாஸ்திரத் தீர்புகளைக்கண்டு மயங்கா திருத்தல்.

(க0) எல்லாரிடத்தும் அன்பாகப் பேசல்.

(கக) எவ்வளவழகுள்ள ஸ்திரியே யாயினும் தாயைப்போ லெண்ணல்.

(கஉ) எல்லா மனிதரையும் சகோதரரைப் போற்
பாவித்தல்.

(கங) எல்லா நுள்ளத்தினு மிருக்கக் கீழ்ப்படிந்து
நடத்தல்.

(கச) தருவை விசுவாசித்தல்.

(கரு) கடவுளை நேசித்தல்.

இவற்றுள், ச - வது கொலை பண்ணுமை யென்றது:—
சிவ சிருஷ்டியிலுள்ள யாவத் ஜீவ ராசிகளையும் வதைக்
கொணு தென்றும். காரணம்: தன்னைப்போ லறியு மறிவு
அவைகள்பால் எவ்வந்தர முள்ளதேனும் அது ஆத்ம
சோநுப லக்ஷணம் என்பதா லென் றோர்க். ஆத்மாக்க
ளுக்குத் துன்பந்தருவதால் சமஸ்த ஆத்மாக்களிலும் அந்
தர்யாமியா யுள்ள ஈஸ்வரனுடைய அருள் வாராதொழி
வதுமன்றி ஆத்மக்ஞானமும் கிட்டா. நரகமுஞ் சம்பவிக்
கும். பசுக்களாகிய உயிர்கட்கெல்லாம் ஈஸ்வரன் பதி.
அதனால் அவருக்குப் 'பசுபதி' எனும் பெயரோற்பட்டது.
ஆதறோட்மி உயிர்த்துரோகங் கட்டாயங் கூடாதென்
றும், சொற்ற (க) ஜீவகாருண்யம் (உ) ஈஸ்வர
பக்தி (ங) பாசவைராக்யம் (ச) பிரீம்மக்ஞானம்
என்னும் நான்கு முற்றவரோ மோக்ஷவீடடைவா னென்று
மறிக.

காலத்திரயத்துங் கெடாத வஸ்தாகிய சீத் தென்றும்,
அதன்ஞானமாகிய சீத்தென்றும், அதன் சந்தோஷமா
கிய ஆநந்தமென்றும் பகரக் கூடிய சச்சிதாந்த ஸ்வ
ரூபமாயுள்ளதே சமஸ்த ஜீவாத்மாக்களும். அந்த மூன்
றும் முறையே தோன்றி முறையே யடங்குந் தன்மை
யுடைத்த. அதற்கு மாராய் இடையிலொரு துன்பத்தை
யாதொரு ஜீவனுண்டாக்குவது துன்பப்பெருக்கே.

இன்னமும், சாற்றிய சச்சிதாந்த ஸ்வரூபத்தை யுடைய
ஒரு ஜீவனுனது யதார்த்தத்தி லெப்படி யிருக்கிற

தென்றால், பலகிளை முதலியவுள்ள ஒரு பிரீம்மவிருக்டி
மாயிருக்கிறது. அதின் அடிமரமானது சர்வசிருஷ்டியின்
ஆத்மாக்களாகவு மிருக்கிறது. பெரிய கொப்புகள் பிறு
திவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்கிற பஞ்சபூதங்க
ளாகவும், சிறியகொப்புகள் இந்திரியமுதலிய தாகவும்,
தளிர்கள் அந்தர்க்கரணம் திரிசுணம் திரிமலங்களாகவும்,
புஷ்பங்கள் பிந்துநாதமாகவும், கனிகள் தத்பராத்மம்
பராத்மமாகவும், வினா பராத் பராத்மமாகவும் இந்நூற்
புலம் வெளியாகுஞ் சம்வேதக்ஞானப்படி யிருந்துகொண்
டிருக்கின்றன. இதனால், ஜீவாத்மாக்களை யுபாதித்தல் சா
லவுங் கேடாய் முடியும். மாம்ச முண்ணற்கேனுங் கொல்
லுதல் உயிர்க்கொலைதான். இந்நியாயம் அறிவுள்ள வாத்
மா அறியும். அறிவற்றவாத்மா அறியா. ஆம் உதாகர
ணம் ;

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபகபாசவிளக்கம் ௫௨-௫௩-

௫௪-௫௫-வது தூக்குகள்.

“கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங்
கடவுளைப் பூசித் தாலும்
மங்குல்போற் கோடி தானம்
வள்ளலாய் வழங்கி னாலும்
சங்கையில் லாத ஞான
சாத்திர முணர்ந்திட் டாலும்
பொங்குறும் புலால் புசிப்போன்
போய்நர கடைவ னன்றே.”

“கலையெலா முணர்ந்தா னேனும்
கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
மலையென வுயர்ந்தா னேனும்
மனமய லகன்றா னேனும்
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க்
குதவிய கைய னேனும்

இலகிய விரக்க மின்றே
லெழுநூ கடைவ னன்றே.”

“கொலையிலா னுதவு மன்னங்
கூறிற்பே ரமுத மாகும்
கொலையின னளிக்கு மன்னங்
கூறில்வல் விடம தாகும்
கொலையின னளிக்கு மன்னங்
கொடும்பவ மளிக்கு மூலம்
கொலைஞர்தம் மனையி லுண்பான்
கொலைஞனே யாவ னன்றே.”

“இத்திற னருள்கைப் பற்றி
யுயிர்க்கெலா மிதத்தைச் செய்கச்
சத்திய மிரக்க மின்றேன்
முத்தியைச் சார்கி லார்சற்
* பத்தியால் யோகஞ் சாரும்
யோகத்தாற் பரம ஞானம்
சித்தியா மிதற்கா தாரஞ்
சிவகா ஞண்ய மன்றே”.

இன்னமும் இதுபற்றிச் சிவஞானதேசிகம் ௨௧ - வது
வியாசத்திற் றெளிக. நிற்க;

இதுவரை நுவன்றதில் கிரியை சரியை யோகம் ஞான
மென்றும், பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்றுஞ்
சொற்றதற்கு மாராய்; சரியை கிரியை யோகம் ஞான
மென்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்றும்
நூல்க ணுவலும். அவற்றுள் மனத்தின் அசைவு முதல்
எவ்விதயங்களுங் கிரியையா யிருப்பதால் முதலிற் கிரி
யைடை வைப்பது நியாய மாயிற்று. இதுபற்றித் திவோ
தய சடாக்ஷரோபதேசமென்னுஞ் சிவஞானதேசிகம்.

* பத்தியென்பது : உருமூன்றென்கிற குரு, லிங்கம்,
சங்கமம் என்பனவற்றுள் டைக்கும் விசுவாசம்.

௩-வது வியாசத்தின் ௩௩ - வது கேள்வி யுத்தரத்திலும் விளக்கி யிருக்கிறது. ஆகாயத்தைப்போல தேயுவான அக்கினி எங்கணு நிறைந்திருக்கிறதாலும், வாயு அப்படிக்கின்றிச் சில விடங்களிற் சூன்யமாயிருக்கிறதாலும் ஆகாயத்திற் கடுத்த பூதந் தேயுவென்றும் அதிலிருந்து வாயு தோன்றிய தென்று முடிபாம். ஜலம் மரம் கல் இவைகளுக்குள்ளும் அக்கினியுண்டு. அதுபோல் வாயு விருப்ப பதில்லை. ஆனால், வாயுவுக்கு உருவமில்லையென்றும், தேயுவுக்கு உருவமுண்டென்றுஞ் சிலர் செப்பி யுயர்த்துவர். சீதோஷ்ணத்தால் வாயுவின் அசைவாகிய காற்றடிக்கப் பரிசு முண்டாவதனைய தேயுவு மொன்றிற்றாக்க உருவ முண்டாகும். யதார்த்தத்தில் வெப்பமட்டிமே யதற்குண்டு. இந்தப் பூதியப் புரட்டு வியாசரால் விளைந்ததாக ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் வெளியிடுகிறார். வியாசராக்கிய நூல்கள் அனுஷ்டானத்தி லிருந்துகொண் டிருப்பதால் அவ்வணமே மேலிரண்டு வகையையுஞ் சிவஞானதேசிகத்திலும் வைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. உண்மையுணர்க.

மேலேசொன்ன கற்பனைகளை யொருத்தன் கைக் கொண்டு பரிபாகப் படுவது நல்ல காளைப் பருவமே யாயின் உத்தமமாகும். அதின் மேற்பட்டது மத்திமமாகும். அதின்மேற்பட்டது அதமமாகும். ஏனெனில்; பாபகர்மங்கள் மேன்மேலும் அறியாமைபற்றி வளர்வதாலும், நரா திரா சோம்பு பெருகிக்கொண்டு வருவதாலுமாம். சிலர், மூப்புத்தன்மை வந்ததின் பேரிற்றான் ஞானாசிரியரை யடுக்கவேண்டுமென்று ஆசையான் மொழிவர். அவருக்கு உடம்பிலுண்டான நரா திரையைப்போல காமாதி சித்தவிருத்திகள் நரா திரா கொண்டிருப்பதில்லை. அதனால் அது நியாயமன்று.

மேல் வழுத்திய காரணம்பற்றி ஜீவன் பல்வித பாபங்களாற் பீடிக்கப்பட்டுச் சித்தசுத்தி யில்லாதுழலத் தகு

வதுமன்றி மரணம் இன்ன நேரமென்றில்லாதிருக்கும் தன்மை கணித்துமாம். ஜாதகீ கணிதமூலம் ஆயுளைத் திட்டமாய்த்தெரிந்து கொள்ளவெனினும் மத்தியில் அபமிருத்யு எய்தினு மெய்தும். இங்ங் விளங்கற்பாலதாய் ; ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

“இன்றுநன்று நாளைநன்று வென்றுநின்ற விச்சையாற், பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போக விட்டுப் போதுமின், மின்றயங்கு சோதியான் வெண்மதி விரிபுனற், கொன்றைதுன்று சென்னியான் கோழகாவு சேர்மினே.”

ஆதறொட்டு சாவகாசம் கோருவதெல்லாம் பிராந்தியே யல்லால் விஸ்வராந்தி யாவதில்லை. நல்ல விவேகமுதித்த வன்றே மூப்புத்தன்மை தோன்றி விட்டதெனச் சிந்தித்து முக்திக் குபாயந் தேடவேண்டியது அறிஞர் கடமை யன்றோ.

ஒருவன் கல்வியைக் கற்றதனால் நூலின் பயனை வாயாற் பறையலாமேயன்றி அனுபவிக்க முடியாது. நெய் வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்.

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக.”

என்றுசொன்னபடி, ஒல்லையி லனுபவத்திற்குக் கொண்டு வருபவனே பலனுளியாவான். அவனே அறிஞன்.

கிரியை சரியை போகும் வரையிலுண்டான சித்திக ளெல்லாம் ஒருவனுடைய புதுமணக்கோல டம்பம் போலவும், ஞானம் அம் மணமகனும் அம் மணமகளும் விவாகோத்சவ சங்கத்தையுஞ் சடங்குகளையும் விட்டகன்று தனித்த கிரகத்தில் இரகசியமாய்ச் சென்று இரகசியமாயிருந்து இரகசியமான விற்பத்தை அபிமான அச்ச மேதுமின்றி இரகசியமா யனுபவித்து ஆநந்திப்பதுபோலவு மிருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னண விற்பம் : ஜீவாத்

மா பரமாத்மாவைக் கூடியனுபவிக்கும் பேரீன்பமான தால் அஃதித்தகைமை யுள்ளதென்று அனுபவித்த ஆத் மாவுக்கு வெளிபாமேயன்றி இங்ஙனஞ் செவ்வென வெளி யிடச் சரிப்படா. அஃது அநிர்வசனீயம்.

பிராண பந்தக அடையோக சித்தியாலும், ஈச்சர பக்தியாலும் பலவிதசித்திக ளுண்டாம். அவை பிர்ம்மக் ஞானிக்கு வேண்டு மென்பதின்று. ஆனால், ஈஸ்வரோ பாசனாணுக்ரகத்தோடு கூடிய பிர்ம்மக்ஞானி அச்சித்தி களை ஜீவர்கள் பொருட்டா யாற்றலாம். திருவள்ளுவ நாயனார் ;

“பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.”

என்று சொன்னபடி, முக்திக்குச் சித்தி வேண்டுமென்ப தின்று. பற்றறுத்தலே வேண்டும். புவனபோக சரீர வா ஞ்சையாகிய வெளிப்பற்றும்; அந்தர்க்கரணமாதி தத்துவ வாஞ்சையாகிய உட்பற்று மறுப்பது சமுசார பந்தமற்ற துறவு மார்க்கத்திலேயே அதிகமுங் கூடும்.

துறவு.

துறவு மார்க்க ஞானம் போன்னிற் பதித்த இரத் தினம் போலாம். இல்லறத்துற்ற ஞானம் இரும்பிற் பதித்த இரத்தினம் போலாம். ஒரு ஜீவனுக்குத் துறவா னது மறுஜென்மமாய் எண்ணப்படுகிறதென்று, மாதவா சாரி யென்னுந் தபசிக்கு ஸ்ரீதேவியார் சொன்னதுஞ் சுரு திப் பிரமாணமாகும், ஏனெனில். தானனுபவிக்கவென்று தேடிய இருவகைப்பற்றான தனு கரண புவன போகங் களை வெறுத்து வேறு நீர்மை யுற்றதாலாம். அலாமல், துறவி லானோர் ஹிருதயம் ஒன்றையே நாமும். இல்லிலா னோர் ஹிருதயம் பலதையேநாமும்; மனோலயமாகா. இது சுபாவ மன்றோ.

இந்தத்துறவை ; முதன் முறையாக வெளிப்பற்றுகிய உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார் பென்னும் உலகளக வகையையு மொழித்துப் புறத்துறவாகவும், அதற்குமேல் அதன் கண்வைத்த அவாவினைத் தழைக்காதுத்து இரண்டா முறையாக இந்திரிய நிக்ரகம்பண்ணி பின்னர் முன்ன றோறியிருந்த கரண வாதனையையெழாமல் நசித்து உட்டுற வாகவும் கொள்ளவேண்டும். அதற்குமேல் நனவிற் சுழுத்தியைப் பெற்று, அதற்குமேல் அக்ஞான நிவிர்த்தி பண்ணி, அதற்குமேல் ஜீவதரிசனம் பண்ணி, அதற்கு மேற் பாதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேற் சிவதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் துவைதமான ஜீவ வியல் கெட் டிச், சிவ வியலாகிய அத்வைத ஐக்யங் கூடவேண்டும். அவற்றினுள் வருகிற விவரணத்துடன் அவ்வனுசந்தான வியல்பு கணித்துப் பின்னே விவகரிப்பாம்.

மேலே வலத்திய வெளிப்பற்றிலுற்ற மனைவி முகார் வாஞ்சையைப் புறப்பற்றேன்றும், சரீரவாஞ்சையை இடைப்பற்றேன்றும் தூய வகையாய்ச் சிலர் சொல்லு வர். அப்படியாயின், பற்று மூவகையாம்.

உட்பற்றொழித்தோரிற் சிலர்பால் புறப் பற்றிருப்ப தாகவும் காணும் அஃது. — வேரறுந்த கொடி சிறிது போது பச்சென்றிருத்தல் போன்றும். இங்ஙனம் அகப் பற்றுகிய வேரை முதலிலகழ்த்துவிட்டாற் புனாகம் புறப் பற்றுகிய கொடி தானேயுலர்ந்துபோமே யென்றுகிக் கவரும். அது முறைமையன்று. ஏனெனில்; முட்களு டைய செடியை கொடியை முதலிற் களைந்து பின்னர் வே னைக்கண் டகழ்தல்போல புறப்பற்றையே முதலிலறுக்க வேண்டும். இவ்விதமே திருவள்ளுவர் திருமூலர் திருவெ ண்காட்டடிகள் சாந்தலிங்கஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குமாரதேவர் தாயுமானவர் முதலானோர் சம்மதமும். ஆனால் காமம் வேதளி மயக்கம் என்னு முக்குற்றங்களான முட்களி

ல்லா ஞானஜனகன் முதலியோர் புறப்பற்றுகிய தழைவுகளைக் கனையாமல் வகிர்ந்துகொண்டு உட்பற்றுகிய வேறையகழ்ந்ததுமுண்டு. இது பொதுவிதியன்று. காரணம்: முக்குற்ற முடையாளே ஜகமுழுதுமாயுள்ளார். கரத்தூழி கட்கும் பிடித்தவனைக் கொல்லாவிரதியல்ல நென்னல் போல், இந்தரிய வாசனாஹோகியையும் இந்தரிய நிக்ரக முடையோ னல்லனென்று ஓரலாம். சைதன்ய சாரித்ய சந்ததப் பிரம்மாநந்தமாகிய யானையை யினாயாய்த்தே மஞ்சிங்கம், யானை தப்பிப்போயிற்றென்றால் விஷயாநந்தமாகிய தேனையை யண்ணுமா? உண்ண. ஜனகாதி நால் வர்க்காகப் பரமபதியாகிய சிவனே துறந்து கல்லாலின் கீழடைந்து க்ஞானசமாதி முறையை யறிவித்ததாக ஆகமங்கள் சொல்லுமாயின், உயிர்த்தொகைகளாகிய திரிமலத்தோர் துறவிலாது கொஞஞ்சமாதி என்னசமாதி? அந்தோ மோசம்! மோசம்!!

ஆணவமாகிய அகங்காரத்தோற்றமும் * ஆத்மாவின் சாயையும் அயமும் அக்கினியும் போலப்பிரிவின்றிக் கலந்துள்ளதை க்ஞானத்தாற் பிரித்துத் தன்னைத் தரிசித்துச் சச்சிதானந்த மஹோற்சவங் கொண்டாடுதற்குத் துறவே இரக்ஷாபந்தனமாகிய காப்புக்கட்டாடும்.

துறவுக்குரிய கட்டளைகள்.

பற்றறுத்து மனம் ஏகாகரப்படத்துறந்த விவேகியானவன் ;

(அ) கௌடீனமேனும், சுத்தவஸ்திரமேனும் அழகில்லாததா யணியக்கடவன்.

(உ) உஸ்திரலங்கிர்த பூஷணதிகளையும், வாசனையும் அபேக்ஷயாதிருக்கக்கடவன்.

(ஈ) தான் புசிப்பதில் வாய்ந்ததை வாங்கிச் சுவையின்றி யுண்ணக்கடவன்.

* ஆத்மாவின் சாயை : சிதாபாசன்.

- (ச) அன்பிலா ரளிக்கும் அன்னபானாதிகளை அருந்தா
திருக்கக்கடவன்.
- (ரு) கறையற்ற பல்லோடு நிகழ்க்கடவன்.
- (சு) அவசியமானதன்றி மற்றும் வார்த்தையொழிந்
தவனாய் வாழ்க்கக்கடவன்.
- (எ) * தசனங்காட்டி நகையாதிருக்கக்கடவன்.
- (அ) பாஷண்டவா தமான மதாபிமான தர்க்கங்கட்குக்
கரினங்கோடாதிருக்கக்கடவன்.
- (க) வர்ணச்சிரம பேதாபேதங்களை விட்டுவிடக்கட
வன்.
- (க௦) ஆசிரியனாயும், அறிஞர்களையும், ஆரண்ய வாசிக
ளாயுள்ள தபவேஷதாரிக ளெவனாயும் வந்தி
த்துக்கொள்ளக்கடவன்.
- (க௧) யாவனோனும் தனக்குச்செய்யும் வந்தனை வழிபாடு
களைச் சிவப்பிரீதி செய்யக்கடவன்.
- (க௨) வெப்ப தட்பஞ் சகிக்கக்கடவன்.
- (க௩) தளையிற் படுக்கக்கடவன்.
- (க௪) ஊணுறக்கத்தை யற்பமாக்கி யோகநித்திரையா
யுறங்கக்கடவன்.
- (க௫) பல்லிடத்தும் பயமிலாது உண்ணோக்காயுலா
வக்கடவன்.
- (க௬) பிரோதம் பிழைக்கினும் வியப்பென நோக்கா
திருக்கக்கடவன்.
- (க௭) அறிபாமையால் பிறர் செய்யும் பிழைகளைப்
பொறுத்துக் கொள்ளக்கடவன்.
- (க௮) பெருமை யில்லாதவனாய்க் குழந்தைகளைப்
போற் குணங்காட்டி யிருக்கக்கடவன்.
- (க௯) நான் எனதென்னும் அபிமானச்செருக்கை யறு
க்கக்கடவன்.

(௨௦) சென்றதையும், நடப்பதையும், வருவதையுங்குறித்துக் கவலையற்றிருக்கக்கடவன்.

(௨௧) ஒன்றில் விருப்பு வெறுப்பின்றி, நலமும் பொலமும் சமமாய் பொன்னும் ஒடும் ஒன்றென மதித்து நீர்விகற்பமாய் விளங்கக்கடவன்.

(௨௨) ஈஸ்வரோபாசனையை இடையறுது விருத்திக்கக்கடவன்.

(௨௩) தனது தபானுபவத்துண்டாகும் சிவரகசிய தோற்றங்களை அவசியமின்றி வெளியிடாதிருக்கக்கடவன்.

(௨௪) தன்னுடைய யெண்ணத்தைத் தனித்திருந்தே முடிக்கக்கடவன்.

(௨௫) பரமசிவத்தின் பதப்பிராப்தியாகிய கைலாய வீட்டையும்ளவும் இந்தத்துறவிலிருந்து சாதிக்கக்கடவன்.

துறவிக்கு ஞானானுசந்தானமே துறவியும், உகந்த கோலமே ஆசாரமும், வாய்ந்ததை வாங்கி யுண்பதே பூஜையுமாயிருக்கும். இந்நிலையையே சுத்தசமாதியென்றும் ஆன்றோ ரதிர்ப்பார்.

மேலே பிரகடஞ்செய்த கட்டளைகளிற் சில பரிசுகள் குறித்து இங்ஙனந்தெளிவாய் வெளியிடுவேம். உய - வது கட்டளையான ஈஸ்வரோபாசனையை விருத்திப்பதெப்படியென்னில், தனக்கு ஞானூசிரியர் போதித்த முறைகொண்டே. அதில், —கடவுள்பேரில் நல்ல பிரியமாயும், மரியாதையாயும், பிதா பிள்ளையென்கிற முறையாயுமிருக்க வேண்டும். வாற்சல்யமாய், அதாவது உள்ளுருக்கமாய் நாடவேண்டும். கன்றைத்தேடிப் பசு கதறுவதுபோற் கதறவும் வேண்டும். தன் ஏலா நிலைமையை நினைந்து பிதாவே! நீர் என்று வந்தருள்வதோவெனப் பெருமூச் செறிந்து மயிர்க்கூச்செறிய என்பு நெக்கு நெக்குருகத்

தேங்கித்திகைத்துத் தியாத்துவஞ்செய்து காணக்கிடைக் குமோவென வுள்கிக் கண்ணீருகுத்துத் தானா தானாயா யொழுக அழவும் வேண்டும். நல்ல தோத்திரமாய் வேதா ந்தரசமாய் தானேயாவது பிறர் பாடியதையாவது அன் பாய்ப் பாடவும் வேண்டும். அப்படிப் பாடுவது: அதிகச் சப்தம் போட்டாவது, ஆலாபனம் பண்ணியாவது, அன் னியர் செவிக்கின்பமா யிருக்கவேணுமென்றாவது பாடொ ண்ணு. ஏனெனில்; மனம் சந்தவழி செல்லுமென்பது பற்றியன்றோ. ஆதலால், இரக்க வருக்கங்காட்டி தெய்வ முன்னிலையிற் சொல்லுவதுபோல இலாலனைப் பதமாய் வினாவில்லாததாய்ப் பாடவேண்டும்.

பிராமாணியம்.

பிரமன் தேவர்கட்த வடமொழியிலருளிய பிரமகீதை
ப்படி; தத்துவராய சுவாமிகள் தேன்மொழியிலரு
ளிய பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதப்போ
ருளின் சேடழம் தைத்ரிய வுபநிடத
தாற்பரியமுறைத்த வத்தியாயம்
சரு-வது செய்யுள்.

“உலகியல்பாங் கீதைக்கு முவந்தருளு மிறை யென்றா, லிலகியவை திகழீதைக் கேன்செய்யா னிறையதனா, னலமிகுத்த பொருள்வேண்டி. னலமிகுபத் தியினோடும், பலமிகுநற் கீதைக ளே யெப்பொழுதும் பாடுவான்.”

ஸ்ரீமாண்கீசவாசகர் திருவாசகத் திருச்சதகம்

௩௧ - வது பாட்டு.

“ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய் கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டு கின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.”

இப்படிக்கான நிஷ்காம பக்தி விசுவாசத்தால் தெய்வ நேசம் கிடைப்பதும், உண்மைஞானமும் உண்மையுடனும் பிரகாசிக்கும். சிறந்த பக்தி விசுவாசத்தைக் கட்டுவாங்கனென்ற அரசன் இரண்டு நாழிகை செய்ததினின்றி அப்போதே அரிய மோகத்தைப்பெற்றதாகவும் பிறவும் அனேகர் அவ்விதம் பெற்றதாகவும் அபூரிதமின்றி வெளியாவதால், அவ்வித பக்திவிசுவாச சாதனங்கள் துறந்த தத்துவக்குடானிக்கும் அவசியம் வேண்டியதுதான்.

பரமசிவத்தின் அருளைத் தீர்க்கமாய்ப் பெறற்குப் புவன போக மூலமான திரப்பியமெனும் பொருள் எதிரிடை யாகும். அதைத் தொலைத்துத் தம்மை நாடிநின்ற தடஸ் தமான ஆத்மாவுக்கே சிவம் அருள்புரிந்து தேவையான சிறப்பைத் தானே நல்கும். ஆசையுள்ளவ னப்படியாவா னேல், அவனிடத் துள்ள தெல்லா முரிந்துகொள்ளும். இது சிவசபாவமே.

தவத்துக் கங்கமாய் ஜடையேனும் சிகையேனும் வளர் க்கவேண்டும். அல்லது முண்டிதஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இதன் பிரயோஜனம்பற்றிய பிரமாணம்; சிவபுண் ணியத்தேளிவு கூங் - கூசு - வது தூக்குகள்.

“பத்தர் நான்முறை வேணி பரித்திடி
லொத்த வற்றுறு வேணியொவ் வொன்றிற்கு
மெத்து மச்சுவ மேத பலத்தினைச்
சத்தியம் மவன் நாடொறுஞ் சார்தலே.”

“அண்ட வாணனுக் கன்பொடு முண்டிதங்
கொண்ட நீள்சிகை யாயினுங் கொண்டுளோ
பண்ட ருந்நர மேத பலத்தினே [ர்
ரொண்டி கழ்ந்த தினந்தொறு மெய்துவார்.”

தபவேஷதாரிகளாகிய ஈசனடியார் எக்குலத்தாராயி னுந் தென்படில் சங்கோசமின்றி வந்தித்தல் கடமை.

௩௮

சிவஞானதீபம்.

மாறுபடிந் நீதாகும். இல்லறத்தும் துறவறத்தும் இது பொதுவே.

பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கம்

சஉ - வது யாப்பு.

“எந்தக்குலத்திற் பிறந்தாலு
மீசனடியார்க் கிழுக்கில்லை
நிந்தைசெய்தோர் நரகுறுவார்
நித்தனாணை யையமில்லை
மைந்தரோடு மனையோடு
மாளாதிருந்த நிதியோடும்
எந்தையடியார் மனங்கலங்கி
லீலோழுலகுங் கலங்காவோ.”

துறவுநெறி நின்றேற்கு மன்னத்தில் இகழ்தலும் புகழ்தலும் மில்லாமலும், பின்னொடர் துண்ணுமலும் வாய்ந்ததையே யுண்ணவேண்டும். காடிசூழுண்ணுங்கால் வெறுப்புறல் தவக்குற்றமாம். வாய்ந்த பலியைச் சிவச்செயலென்றே யுண்ணத்தக்கது. மற்றப்படி யெண்ணல் ஜீவச்செயலாய் முடியும்.

சிவச்செயலை மறந்து ஜீவச்செயலால் தனக்கு இந்நிகண் வருவதாய்ச் சிந்தித்து எவையுஞ் சபிக்கொணாது. தபமுடையோ ரவ்விதஞ் சபிப்பது சிறு பிள்ளைகள் பாலலீலையில் குட்டினவ னிருக்கக் குட்டாதவனை மற்றொருவன் காட்ட அவனைத் தாக்குவதுபோ லாகும். அதனா லரியதபமும் போம்.

போந்தசான்று.

அந்நுவதைப்பாணி.

“கோப மிக்கபோ தேவ ராறுவார்
குறுகு வோர்தமைக் கொடிய நோய்புகும்
சாப மிட்டுமா தவர்க ளாயினார்
தலைமை மிக்கதந் தவமி ழுப்போ”.

தவ நெறியி லதிகப் பசிவந்தா லுண்பதும், அதிக நித் திவந்தா லுறங்குவதும், பகல்நித்திரா புரியா திருப் பது மொழுங்காகும். பிறவித் துன்பத்துக் கஞ்சினோர்க்கு நித்திரையும் வாரா. பின்னர் பேசப்படும் ஞானசமாதி கூடாதிருந்து உறங்கு நாளெல்லாம் மனிதப் பிறப்பான நாளினும் வீணைகழிந்த நாளாகும்.

நோய்க்கிடமின்றி மிகாமலுங் குறையாமலு முறங்கி சித்திரம்போற் சுகாசனத் தசைவற விருந்து யோகம் பயிலில், காமம் திலமேனும்வருத்தா. நித்திரா மிகுந்த விடத்தும் சமாதிகூடுமிடத்தும் மன மிறத்தலினாலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும் உடலை நிக்ரகிக்கு மிடத்தும் மனக் களிப்பு மடிதலினாலும், பிறவிப் பிணியை நினைக்குமிடத் தும் வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் முறையே அச்ச மும் ஆசையுந் தோன்றலாலும், காமம் பொருந்தற்கிட னின்றி. புழுக்குடையு மலப்பொதியாகிய யாக்கை என் றைக்கு நீங்க யாஞ்சுகப்படுவே மென்றுள்ளும் விவேகி, சரீர சம்பந்தமான பெண்ணாசையை யிச்சிக்க ஹேது வில்லை. நாய்க்குத் தருவிற மத்திய அணில் கிட்டாதுபோ யினும் கண் டிச்சைப்படல்போல் முன்னாற்ற மாதவ முடையாரிற் சிலர் மாதனைக் கூட வியலாவிடினும் அரம் பையாதி ஸ்திரீகளை நோக்குந் தறிவழிந்தனர். அஃது துறவாமா ? சிறு கன்னிகைகளைப் பரிகாசமாய் இவளென் பெண்டென்பவன், தன்புத்திரியை அன்னனஞ் சொல் லத் துணியான். ஆதலால் அதுவுந் குற்றமன்றோ. ஆயின், இவ்விடயத்துப் பிழைபடாதுய்வ தெந்கன் ?

ஆண்குறி யெழுப்பமற்ற விருத்தாப்பியனும் நபும்சக னும் ஆணவமற்றவனும் ஸ்திரீகளைத் தழுவவிரும்பலால் அது மனத்தினிட முண்டாகிற காம மாகவும், வியசனத் தாலேனும் துறவுநெறியாலேனும் ஸ்திரீகள் னின்பத்தை விரும்பாதவன்பால் ஆண்குறி யெழுப்பமானவுடன் அவ்

விரகந் தோன்றலால் அது உணவினிடமுண்டாகிற காமமாகவும் இருவகை காணலாம். இவ்விரு வகைக்கு மிடமான உணவையும் மனதையும் அடக்கினாலன்றி ஒருவருக்குங் காமநோயடங்கா. இது துணிபு. உணவு விவரத்தைப் பின்வரு முக்தி யிலக்கண வியாக்கியானத்திலுணரலாம்.

கற்புடையாளுக் கிக பரத்து மின்பம். வியபிசாரிக் கிக பரத்துந் துன்பம். அதுவனைய நிராசை யுடையார்க் கிக பரத்து மின்பமும், கூடா வொழுக்கமுடைய கபட சன்னாசிகட் கிக பரத்துந் துன்பமுமே யாம்.

தறவி, யுண்பனவு முடுப்பனவுமான இருவகைப் பண்டங்கனையன்றி வேறெதையு மேற்றுக்கொள்ளலாகா.

பாழ்ங் கோயின் முதலிய விடங்களில் இராக் காலங்களி லிருக்கினும், சிவஞந் காக்கப்படு முடம்புக்கு மத்தியில் யாதொரு அழிவு மில்லையென்று சிவச்செயலை விடாதுகொண்டு யாக்கையை யிறைவன்பா லொப்புவித்து ஞான மொன்றினையே பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பேய்களானும் பூதங்களானும் தேவர்களானும் ஞான சமாதிக் கிடையூறு சம்பவிக்கினும் விடாப்பிடி பிடித்திருத்தலே இலபிக்கு முக்திக் குபாயம்.

தைத்யர் இராஷ்டர தேவர் முனிவர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலியோர் அஷ்டமஹா சித்திகளையும் ஊர்த்த போகங்களையும் ஏற்கும் பொருட்டு பீதி நேசம் ஆசை கறுவம் அபிமானம் பசி தாகம் முதலியவை இறையேனு மனத்தின்கட் பொருந்தாது நீத்துத் தவமிழைத் தெய்துவா ராயின், அச்சித்தி புத்திகட்கும் ஜேஷ்டமான வீட்டின்பமாகிய ரித்ய கைவல்ய மூல பொக்கிஷத்தினை மேற்பகர்ந்த பீதி முதலியதுள்ளா ளெய்துவரோ? எய்தார். ஆதலால், அவைகளை யகன்றே தபானுபவச் சுவானுபூதியிலுயர வேண்டும்.

சிவஞானதீபம்.

சுக

ஜீவகரணங்கள் சிவகரணங்களாய் விளங்குவதே அருட்
 டரிசனமாகும். அந்தத் தரிசனமே தன்னையுந் தலைவனையுந்
 தரிசிக்கச்செய்யும். தன்னைத் தரிசிக்கும் போதமாகிய
 சிவஞானதீபத்தை அக்ஞானமாகிய அந்தகாரஞ்
 செறிந்த அகத்துழி பிரகாசிக்கச் செய்யு மவதாம் அங்க
 மற்ற படிகம் போன்று தானாக வியாபியாய்ச் சிவத்தி
 னறிவிலே கலந்து நின்று கண்ணுங் கதிரவனும்போ னிக
 மும் ஆன்மாவைக் காண்பதுடன், அங்குள்ள இரகசிய
 மெல்லாம் ஒழியாது தோன்றும். அவ் விர்த்தாந்தத்
 தைப் பின்னே பேசப்படும். இம்பர் குயிற்றுவ தென்னை
 யேல் ; பிராணபந்தன அடையோகத்துக்கு எட்டங்க
 முள்ளதேபோல், நுவன்ற சிவஞானத்தை அப்பியாசிக்
 கும் ராஜ யோகத்துக்கும் எட்டங்க முண்டு.

எட்டங்க விவரம்.

(க) இயமம். அதாவது:— விஷயங்களில் மனதை
 விடாது தடுத்தல்.

(உ) நியமம். அதாவது:—ஆத்மாவை அசுத்தப்படுத்தக்
 கூடிய விஷயாதிகள் தன்னிடந் தோன்று
 மாயின் அப்போதைக் கப்போதே நீக்கித் தன்
 கொள்கையை மேற்கொள்ளல்.

(ங) ஆசனம். அதாவது:— தனக் குபாதியில்லாமல்
 எப்படியாவது நிருபுரதிகமான ஓராசனத்
 திருந்துகொள்ளல். அது கிடக்கையிலேனும்
 இருக்கையிலேனும் கூடும்.

(ச) பிரானாயாமம். அதாவது:— இரோசகத்தையும்
 பூரகத்தையுந் சும்பகத்தாற் றடுத்தல். எப்ப
 டியேல், உண்மையற்ற கடாமடாதி தோற்றங்
 களை யுண்மையென விச்சித்து வாயுவைப்போற்
 சுழலுகின்ற வாயு வம்சமாகிய மனத்தை விருத்

தியொன்று மீன்றி ஹிருதயகமலத்தி லடைத்
தல்.

- (ரு) பிரதீபாகாரம். அதாவது:— பகிர் முகத்திற்
செல்லும் இந்திரியங்களை அந்தர் முகத்திற்
றன் மனதோடு சேர்த்து உறுதியாய் அதா
வது : இந்திரிய விஷயாதிகளாகிய பலபாண
ங்கள் மனமாகிய பாஷாணத்தின் மீது குப்
பல் குப்பலாய் வந்து பாயினும் அது அசைக்
கப்படாதிருப்பது போன்றும். விஷயாதிக
ளில் வெறுப்புற்றவனுக்கே இது சாத்தியமாம்.
- (சு) தாரணை. அதாவது:— அந்தர் இந்திரியங்க
ளால் துவைதமற்ற ஒரே வஸ்துவை உள்ளுக்
குள் தியானித்தல். விவரம்: விஷயவாதனை
யின்றி பரமாத்மாவை நோக்கி நின்றல்.
- (எ) தீயானம். அதாவது:— தற் சொருபத்தை
நாடுதல். தாரணையின் மேன்பாடே இந்தத்
தியானமாகும். இது எல்லாருக்கு மெளிதி
லெய்தா. ஆதலால் விஷயாநந்தங்களிற் பகிர்
முகம் போம் மனத்தை மீட்டு மீட்டு நிரோத
னஞ் செய்து பரமாத்மாவை எங்கு நிறைந்து
பூர்த்திகரமான சின்மய சொரூபமாய்த் தியா
னிக்கத் தக்கது. இதுவே பிரீம்மோபாசனை.
- (அ) சமாதீ. அதாவது:— உள்ளும் புறம்பும் ஒளி
வாகத் தானேவிளங்கி அசங்கமாய்த் திரிபுடி
யைக்கய ஞேயத்தழுந்தி நின்றல்.

பிரமாணம்.

ஸ்ரீ துமாரதேவர் பிரமசித்தி யகவல்.

“காமாதிகளைக் கைவிடலியமம்
விட்டபொருள்கண் மேவிடிற்றள்ளி
நிற்குதனியம நிருபாதிகமாய்

ஓராதனத்தி லுறைகுத லாதனம்
 நாமரூபத்தை நாடுமனத்தை
 இருதயமதனி லிருக்கப் புகுத்தல்
 பிராணாயாமம் புறவிடயத்தைப்
 பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியாகாரம்
 விடயவாதனையை விகற்பற நிறுத்தல்
 தாரணையாகுந் தற்சொரூபத்தை
 நாடறியான நவிற்றிடுபுறமும்
 உள்னாமறவல் வொளிதானேயாய்
 ஒத்துநின்றிடலே யோங்கியசமாதி
 ஆதலினிந்த வட்டயோகமதும்
 பிரமசித்தி பெறுதற்கங்கம்.”

அங்கம் எட்டில், க-முதல் எ-வரையுள்ளவை துவை
 தமாகிய சபீஜ மென்னும் சவிகற்ப மாகவும், அ-வது
 அத்வைதமாகிய நிர்பீஜ மென்னும் நீர்விகற்ப
 மாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

சவிகற்ப நிர்விகற்பவிவரம்.

சவிகற்பம் உ-விதம். அதாவது: திருசியானுவித்த சப்
 தானுவித்த என்பனவாம்.

மேற்படி சவிகற்பமாவது:— மனோவியாபாரத்துக்
 கெல்லாம் ஆத்மாவே சாக்ஷியென்று கண்டு அதைத்
 தன் ஞானத்தாலறியப் பரமாத்மாவைத் தியானித்து நிற்
 றல்.

நிர்விகற்பாவது:— சமாதியிற்றன்னை யறிந்த வவத
 ரம் காசமற்ற கண் ஞரியப்பிரகாசத்தோடே சேர்தல்
 போற் பரிச்சேதனமின்றி விபுவாய் பிர்ம்மமாகிய பர
 மாத்மா நானேயென்று நிற்றல்.

சவிகற்பத்தில் திருசியானுவித்தமென்பது :— வெளி வஸ்துக்களை நோக்கி அவைகளின் சத்தினின்றும் நாம ரூபத்தைப் பிரித்தல்.

சவிகற்பத்தில் சப்தானுவித்தமென்பது :— சச்சிதாநந் தப் பிரம்ம மட்டும் உலகிலுண்மைப் பொருளென்று தியானித்தல்.

குறிப்பிட்ட வஸ்துவி னிற்கக்கூடிய சவிகற்ப சமாதி யின் முதிர்ச்சியே அகண்டமாய் நிற்கக் கூடிய நிர்விகற்பத்தை யடுக்கும். சவிகற்ப மற்றதே நிர்விகற்பம். இது வே சிவோஹம்பாவனை. சோஹம்பாவனை யென்றுஞ் சொல்லுவர். 'சோஹம்' என்பது :—அவன் நான் என்னும் ஓர் மஹாவாக்கியமாகும்.

நிர்விகற்ப சமாதி வாய்க்குமுன் ஒருவன் நானே பிரம்ம மென்று சொன்னாலும், பாவித் தாலும், நினைத்தாலும் பிரம்மக்ஞானத்தை அற்பமும் பெறாமல் கொடிய நரகமே போய்ச் சேர்வன். பிரம்மக்ஞான திருஷ்டி யொருவனுக்குண்டாகித் தன்னை யுந் தலைவனையும் தெரிசித்திருப்பானாயின் பரிசுத்த தேஜோமய ஞானசொருபியாய், எவ்வாற்றானு மழிவற்ற ஜீவன் முக்தனாய், சர்வ அண்டபிண்ட சராசரங்களினும் நடந்த நடக்கிற நடக்கப்போகிற சமஸ்தத்தையு மறிந்தவனாய் யிருப்பான். இந்நடுப் பிடிபடாமல், அத்வைதக் கொள்கையி லனைகர் நானே பிரம்ம மென்றலைந் தருளி லாது கெட்டார்.

இயம்பிய எட்டங்கத்தினும் ஞான சிவராஜ யோகத் துக்குப் பிரதானமானவை, தாரணை தியானம் சமாதி என்ற மூன்றுமே. ஏனையவை தாரணையிலடங்கி யிருக்கின்றன.

சவிகற்பசமாதி தாரணை தியானம் ஈ-ம் அகமும் புற முஞ் செய்யலாம். ஞான சிவராஜ யோகமானது உள்ளுக்

சூள்ளேயே செய்யத்தக்கது. வெளிக் கயிங்கரிய காலத்
தும் அவ்விதமே யிருக்கவேண்டும். இன்னமுஞ் சமாதி
முறை கூடும் விதத்தைப் பின்னே கவனிக்கலாம்.
ஆண்டே பிராணாயாம விவரமுந் தெளிவாய் வெளியாம்.
இம்பர் கவனிப்ப தென்னையேல்;

திரிபுடி விவரம்.

சமாதியிற் கூறிய திரிபுடி யாதெனில், (க) ஞாதுரு
(உ) ஞானம், (ங) ஞேயம் என மூன்றாம். ஒருவஸ்து
வைக் காணக்கூடியவனே ஞாதுரு. அப்படிக்காணக்
கண்ணுயிருந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தாற் காணப்
பட்ட சைதன்ய வஸ்துவே ஞேயம். இவற்றுள், துவைத
மான முதலிரண்டும் மூன்றாவதான வஸ்துவின் தன்மை
யைப் பொருந்துவதே ஐக்யம்.

தியான மகத்துவம்.

ஏழாவ தங்கமாய் வழுத்திய தியானத்தை நின்தை
மருவுமுட ளெனினும் செய்யப்படுவது பதின்மூன் நிமை
நேரமாயின் கோதான பலனையும், தூநிமை நேரமாயின்
ஆயிர மஸ்வமேதப் பலனையும், அரைக்கடிகை யாயின்
இலக்ஷ மஸ்வமேதப் பலனையும், ஒருகடிகை யாயின்
இராஜசூயயாகப் பலனையும், பதினைந்து கடிகையாயின்
இலக்ஷம் ராஜ சூயயாகப் பலனையும், ஒரு நாளாயின்
பிரம்மப் பிரகாசத்தி லமர்தலையு மடையத் தகுமென
வறியலாம்.

உதாரணம்.

வசிஷ்ட மஹாழனிவ ருளிய ஞானவாசிட்டம்
தேவபூஜை கதை ௩௭ - ௩௮ - ௩௯ - வது
செய்யுள்கள்.

“திருமாத் துமதத்து வத்தினுயர்
தியான முபகா ரங்களொடு

நிகழ்பூ சனையா மிவ்வழியா
 லன்றிப் பிறிதோர் நெறிகளினாற்
 புகழ்மெய் யுணர்வு கிடையாது
 புரண தியான பூசையினை
 யிகழ்மு டர்கள்செய் யினும்பதின்மூன்
 றிமைப்பிற் பசுவீந்துளபேரூம்.”

“இயலார் கடவு ளாந்தன்னை
 யிமை தூறளவும் பூசிக்கி
 லயமே தத்தி லாயிரமாம்
 பேரூ மரைநாழிகைப்பூசை
 முயல்வா ரிலக்க மயமேதப்
 பயனைப் பெறுவர் முறைமையினாற்
 பயனார் பூசை யொருகடிகை
 பண்ணில் ராஜ சூயபலம்.”

“பாச மின்றி யுள்ளுணர்வைப்
 பதினைங் கடிகை பூசிக்கில்
 ராச சூய விலக்கநிக
 ரிவ்வா ரொருநா ளருச்சிக்கி
 லாசி லாத பரவொளியி
 லமர லாகு மிதுதானே
 யேசில் பரம யோகமிது
 தானே பரம கிரியையுமே.”

வழுத்திய சமாதியில் அறிவு மயமான ஆத்மாவைத்
 தரிசிக்க வருமுறையும் நிற்கு நிலையு மெப்படி யென்னில்,
 போககாண்டம் ஏழில் (க) மாயையைச் சிவதத்துவ
 ழம், (உ) கலை (ங) காலம் (ச) நியதி இவைகளைச்
 சத்திதத்துவழம், (ரு) இராகத்தை ஈகாதத்துவழம்,

(சு) புருடனைச் சாதாச்யதத்துவமும், (எ) வித்தை யைச் சுத்தவித்தையுமாய்த் தூண்ட; பரோககாண்டம் ஐந்தில் (க) ஈகரதத்துவத்தை இச்சாசத்தியும், (உ) சாதாக்கியம் (ங) சத்தி என்பவைகளைக் கிரியாசத்தியும், (ச) சுத்தவித்தை (ரு) சிவதத்துவம் என்பவைகளை ஜானசத்தியுமாய்த் தூண்ட; கரணங்களை அக்கரங்களும், அக்கரங்களை ழரீத்திகளும். ழரீத்திகளை மேற்கண்ட இச்சா ஜானக் கிரியை களுமாய்த் தூண்டக் காரியப் படுவதன்றி தத்துவங்கள் தாமே வந்து ஆத்மாவைப் பொருந்தா வென்றும், அவ்வாத்மாதானே வந்து தத்துவங்களைப் பொருந்தா தென்றும், பெத்தத்தினும் முத்தியினும் விட்டி நீங்காம லிருக்கிற அருளுக்கே இது சுதந்தர மென்றும் கண்டுதனக்கொரு சுதந்தரமு மின்றி ஞெயத்தமூர்தி நிற்பதாம்.

• ஜானசிவராஜயோகம் எவ்வருக்தம்

பொதுவேனல்.

மிழற்றிய எட்டங்கத்தில் தாரணை தியானம் சமாதியெனு மூன்றையும் பிரதானமாக வுடைய இந்த ஞானசிவராஜயோகத்தை எந்த மதஸ்தரும் இல்லறத்திலேனும் துறவறத்திலேனு மனுஷ்டிக்கலாம். அதற்கு விஷயவாசனைகளே முதலி லடங்கி வரவேண்டும். அவ்வாசனை கெடுமாயின், சுத்தித்த தாம்பிரத்திற்களிம் பூராததுபோல தான் சுத்த வாசனையால் விஷயங்களோடே கூடினும் பந்தமின்றித் திடஞானகாரமாய்ப் பிரகாசிக்கலாம். இதற்கு அமலராமாயனத்தி லதிர்ந்தபடி பகீரதன் சிகித்துவசன் முதலியோர் சரிதங்களே சான்று.

இந்த ஞானனுபவ யோகத்தை இரண்டுவிதமாய் அனுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும். அதாவது:—

க - வது பரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயும்,

உ-வது அபரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயுமாம்.

க - வது பரோக்ஷஞான யோகானுபவம்.

(க) மனதை ஒரே யிடத்தில் வைக்குந்தன்மையா லுண்டாகும் ஆத்ம மனோபாவானுவமானது பிர்ம்மக் ஞானபாவானுபவ மாகவேண்டும். இதற்கு லக்ஷிய பாவானுபவம் என்று பெயர்.

(உ) இந்த லக்ஷியபாவானுபவத்திற் கவன மிருக்க வேண்டும்.

(ஈ) இதன்மேல் ஞானநிநுஷ்டி யனுபவம். அதாவது:—சர்வதத்துவயானுபவம், பிர்ம்மபாவானுபவம், பிர்ம்மலக்ஷியானுபவம், பிர்ம்மதரிசுரூபானுபவம், பிர்ம்ம திருஷ்டியானுபவம், பிர்ம்மசொரூப லயானுபவம், பிர்ம் மாங்ச ஐக்யபோதானுபவம், பிர்ம்ம மயத்தோ தன்மாத்ர ஸ்வய யதார்த்தானுபவம் என்பவைகளாம்.

(சு) இதன்மேல் ஆத்மப் பிர்ம்மசொரூப லய போத பாவானுபவம். அதாவது:—மேலே சொற்ற அனுபவத்தைக் கெடுத்து உயர்வதாம்.

(ரு) ஆத்மப்பிர்ம்மாங்ச லய போத பாவானு பவமா யிருக்கவேண்டும். அதாவது:—துவாதசாந்தமும், தேமிகிற தன்மையும், ஒரு இடத்தில் வைக்கிற தன்மை யும், அறிகிற தன்மையும், பார்க்கிற தன்மையும் தள்ளி நிற்பதாம். துவாதசாந்தவிவரம் பின்னே வரும்.

(சு) மனம் - க, ஆன்மா - க, பிர்ம்மக்ஞானம் - க ஆக மூன்றும் ஐக்யபோதபாவனா தீதானுபவமா யிருக்க வேண்டும்.

(எ) மேனிகழ்த்திய ஆறுவிதத்தினாலும்தானே வஸ்து வாகக்காட்டும். அதாவது:—சர்வபாவனாதீதானுதி சதா நித்ய ததோ கேவல மாத்ர மயானுபவ மாய்க் காட்டும்.

முதலிற் சொன்ன லக்ஷியபாவனுபவத்திற்கு முக்கியமாய்த் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது மூன்று நாடிகளின் நடையையே. நாடியென்றால், ஞானதிருவடிபைப்பாவனையாற் பற்றற் கேதுவான கலையாம்.

நாடிகளின் விவரம்.

க. சந்த்ரகலையாகிய இடகலை.

உ. அக்கினிகலையாகிய சுழிமுனை.

ங. சூரியகலையாகிய பிங்கலை.

இம்மூன்றையுமே இந்துலகம் பேசும் யோகத்திற்கு வாசி யென்றறியக்கடவது. இந்த வாசி பிரம்மரந்தரத்திலிருந்து பன்னிரண்டாதாரத்தையும் உள்ளிட்ட மூன்று மண்டலத்தையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மூலாதாரம் வளாகீழ் நோக்காய்ச் செல்வதற்கு அதோமுகஞானவாசி என்றும், மூலாதாரத்திலிருந்து ஒரு வளை வெறித்து முதலு என்பின் நடுவழி கூடி பிரம்மரந்தரத்துக்கு மேலேக்கா யேறுவதை ஊர்த்தமுகஞானவாசி என்றுஞ் சொல்லப்படும். அதோமுகவாசி இரோசக பூரகமும், ஊர்த்தமுகவாசி கும்பகமுமாம். இரோசகத்துக்கு கக-ம், பூரகத்துக்கு ஈ-ம், கும்பகத்துக்கு கக-ம் மாத்திரையாகும். இம்மூன்றுக்கும் முறையே அகாரம், உகாரம் மகாரம் பிரணவமாகும். இவைகளே முப்பிரணவம். மாத்திரையென்பது : ஒரு ஜானு மண்டலம். அதாவது.— அகங்கையால் முழங்காலை வலயமாய்த் தடவு நேரம்.

பூரகம் என்பது உள்ளே வாங்கல். இரோசகம் என்பது வெளியே விடல். தும்பகம் என்பது ஸ்தம்பித்தல்.

இந்த வாசியோக நிஷ்டையையும், ஆதாரங்களையும், அவைகளிலுள்ள கோணம் கமலம் அக்ஷரம் அதிதேவதைகளையும், அஞ்செழுத் தாறெழுத் திருந்த கிரமத்தையும், மூன்று மண்டலங்களையும் மூன்று நாடிகளையும் ஆவிடைவிங்க விவரத்தையும் திவோத்யசடாக்ஷரோபதேச

மென்னும் சிவஞானதேசிகமென்ற பெருநூலின் உருவது வியாசத்தின் ஈ-ம் பாதமாகிய யோகத்தில் யோகபாவனை யென்றும் ஆராதார நிகமமென்றும் ஏற்படுத்திய கூ-க0-வது படங்களில் தெளிவாய்த் தெரியலாம். அந்த யோக பாவனையே பத்மாசனம். அந்தப் படத்தில் அடையோ கத்திற் கான முக்கிய ஆதாரங்கள் ஆறை மட்டிற் தெளி வாய்க் காட்டி யிருக்கின்றன. மற்றும் மேலாதாரங்க ளாறையும் இந்நூலிலேயே வெளியிடப்படும். இங்கே தீர்மானிக்கும் ஞான சிவராஜயோக நிஷ்டையே புஜத்தி னின்று கீழ்ப்பாகம் ஆவிடை யாகவும், மேற்பாகம் இலிங்க மாகவும் விளங்கத் தக்கது. சூட்சும லிங்கம் ஆத்மா. இதுவே ஆவிடைலிங்க ஐதிக மென்றும் அண்ட பிண்ட சராசர இரகசியமென்றும் அறிக. அதனுடைய முடிபெடுத்து இவணுவலுவேம்.

முக்தி யீலக்கணம்.

முக்தியில் உருவச்சித்தி யென்றும், அருவச்சித்தி யென்றும், உருவருவச்சித்தி என்றும் மூவகையுண்டு. அவற்றுள் சைவசமயாசாரிக ணுவருள் ஒருவரா யெ முந்தருளியிருந்து தமிழ் மறையாகிய தேவாரம் பாடிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அரசராகிய சேரமான் பெருமா னாயனாரும் கரி டரி யேறிக் கைலைக் கெழுந்தரு ளப் பெற்றது உருவச்சித்தியாகும். இத்திருமேனியைச் சுத்ததேக மென்றும், 'ஸ்வர்ணதேகமென்றும், பிரணவ தேகமென்றுஞ் சொல்ப்படும். மேற்படி நால்வரி லொருவ ராகிய திருவாசகத் திருமுறை சொன்ன திருவாதவூரடிக ளெனும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருமேனியுடன் ஸ்ரீ சிதம்பர சிற்சபைக்கண் சிதாகாச பரமாகாசத்திற் கூடப் பெற்றதும், மஹாராஜாவாகிய ஸ்ரீ குமாரதேவர் அகண்ட பரிபூரண சொருப வியாபகத்திற் சேரப் பெற் றதும் அருவச்சித்தியாகும். மேற் சொன்ன நால்வரில்

முதல்வரான பாலறவாயொன்றும் ஆளுடைய பிள்ளையா ராகிய ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முருக நாயனார் இவர்கள் சிவப்பிரகாச பரமஜோதியுட் கூடப் பெற்றதும், மேற்படி நால்வரி லொருவராகிய திருநாவுக் கரசுக ளென்னும் அப்பர்சுவாமிகள் பிர்ம்மசொருப பிந்து நாத ஸ்தாபன வடிவாகிய சிவலிங்கத்திற் சேரப் பெற்றதும், வடதிசைப் பாலனாகிய குபேரனுடைய அம்ச மாய்க் காலிரிப்பூம்பட்டின வைசிய கோத்திரத்திற் றோன்றிய திருவெண்காட்டடிகளாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தமது திருமேனியைச் சிவலிங்கமாக நிறுத் தப் பெற்றதும் உருவருவச்சித்தியாகும்.

இவ்வித சித்திகளின்றி ஸ்தூலமானது கீழே விழப் பெற்ற ஜீவன்க ளெவையானாலும், அவை முக்தி பெற வில்லை யென்று திட்டமா யறியத் தக்கது. என்னை யேல், ஸ்தூலத்தை விடுத்து சூக்குமமும் சூக்குமத்தை விடுத்து ஸ்தூலமும் வினைத்திட்டபத்தின்மேல் தனியே நிலை நில லாத தாலும், பிரகிருதியின் ரஜோகுண அவிந்தையைக் காரணசரீரமாகவுள்ள ஜீவான்மா வானது முதலில்சூக் கும உடம்பையும் பின்பு ஸ்தூலவுடம்பையும் முறையே யெடுத்துக்கொண்ட துறழ்ந்து மீட்டும் அதில் அத்து கலாந்து * விதேக கைவல்யத்தில் நிலைக்க வேண்டிய திருப்பதாலும், புதிய வுணவை யுண்பதற்காகப்பழயவுண வை மலமாக்கிக் கழிப்பது போலப் பிறிதொரு நவீனஸ்தூ லத்தைப் பெறுவதற்காக இருந்த ஸ்தூலத்தைப் பிணமாக் கிக்கழிப்பதாலும், வினையா லெடுத்த ஸ்தூலமானது மே லும் வினையிருந்தா லகலுமே யன்றி மற்றப்படி யகலாது பிராரத்வத் திரய மொழிந்ததே முக்தி யெனுஞ் சுருதிப் பிரமாண முள்ளதாலும் உலகறியப் பெறக்கூடிய பிறவா

* விதேக கைவல்ய மென்பது: தேகமில்லாத அரு வச்சித்தி யென்கிற பரமமுக்தி.

முக்தி செத்தவர்க் கில்லை யெனல் தீர்க்க மன்றோ. இவ்
வித முடிபும், அனுபவமும், உள்ளது உள்ளபடியாயுள்ள
அனாதி சிவசமய மாகிய உட்சமயங்களிற் பெரும்
பாலுங் காணப்பட்டதனாலேதான், அவைக ளெச்சமயங்
களிலும் விசேஷமென்று வேத வேதாந்திகளும் ஒப்புக்
கொண்ட துண்மை பெறப்படும். இந்தச் சமயத்துக்குக்
கர்த்தவ்யமாகிய சிவபெருமானின் உபாங்க சாங்க அங்
கங்களும், ஆகம நெறி வழிபாடுகளும் ஜீவர்களுடைய
நிஷ்காம்ய மோக்ஷத்துக்குரிய சாதனங்க ளாகவே
யிருக்கின்றன. ஏனையவைக் கப்படியன்று.

வலத்திய முக்தியிலக்கணப் பிரமாணத்திற்கு அடியிற்
கூறும் யாப்புகளை ஈண்டு கவனிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ துமாரதேவ ராஜ்ய சுத்தசாதகம்

உத-உஉ-உ௩-உ௪-உ௫-உ௬-

உ௭-உ௮-உ௯-௩௦-௩௧-

௩௨-வது யாப்புகள்.

“* சுத்தமாய் நின்ற லிச்சை சுத்தியதாந்
தொல்லதிட் டானமாய் நின்றற்
சித்தமா ஞானஞ் சுத்திய தாகுஞ்
சிவத்தினுக் கங்கமாய் நின்றான்
மத்தமாங் கிரியை சுத்திய தாகும்
வகுத்தவிம் மூன்றுமற் றொழுங்கிற்
சித்தமாய்ச் சுத்தி யிலாவிடிந் மீட்டுந்
தேகமொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய்.”

“தொம்பதம் விளங்கின் மேல்வினை மறைத்த
தொல்லிரு ளகன்றுபோ யொளிக்குந்

* சுத்தமென்றது: கூடஸ்த சொரூபம். காரணமு
மென்பர்.

தம்பத மான தற்பதம் விளங்கிற்
 சஞ்சித மாயைபோ யொளிக்கும்
 அம்பத மான வசிபதம் விளங்கி
 லரும்பிரா ரத்தம்போ யொளிக்குஞ்
 செம்பர வருளே வடிவதா யான்மாச்
 சிவத்தினுக் கங்கமாய் நிகழும்.”

“அடுத்தமற் றிரண்டு சனனத்தில் வீட்டை
 யடைந்திடுந் தொம்பத நெறியோ
 ரடுத்தமற் றொருநற் சனனத்தில் வீட்டை
 யடைந்திடுந் தற்பத நெறியோ
 ரடுத்த விச்சனனந் தனிலடைந் திடும்வீ
 டசிபத நெறியுளோ ரிவரும்
 அடுத்தவிலு வுடலோ டடைந்திடா விடினமே
 லாக்கையொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய்.”

“ஒடுங்கிடுங் காலந் தோன்றின வடைவி
 னொடுங்கிடு மென்றுரைப் பதனா
 லொடுங்கிடுங் காலஞ் *சத்திய வாதி
 கொடுங்குமில் வுடறன்மாத் தினாயி
 னொடுங்கிடுங் கால மசத்திய வாதி
 கொடுங்குமில் வுடலசத் தியமா
 யொடுங்கிடுங் காலமில் வுடலிங்கே வீழ்ந்தா
 லொடுங்கின தில்லையென் றுணர்வாய்”.

“மேலொரு வடிவை யெடுத்ததே யாயின்
 மேவுமில் வுடலிங்கே வீழும்

௫௪

சிவஞானதீபம்.

மேலொரு வடிவை யெடுத்ததின் றாயின்
 மேவுமீவ் வுடலிங்கே வீழா
 மேலொரு சிவத்தைச் சீவன்சென் றடைய
 மேவுமீவ் வுடலிங்கு தானே
 மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய்
 வெளியதா யுலகுகண் டிடவே”.

“சூக்கும மதனி னின்றுமுன் வினையிற்
 றூலதே கமுமுள தாகும்
 சூக்குமந் தனது காரண மடையிற்
 றூலமுஞ் சூக்குமத் தடையும்
 சூக்குமந் தனது காரண மடையத்
 தூலமிங் ககன்றதே யென்றற்
 சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத்
 தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்”.

“தூலவீவ் வுடலை விடுத்துநில் லாது
 சூக்குமஞ் சூக்குமம் விடுத்துத்
 தூலநில் லாதீ திரண்டையும் விடுத்துத்
 தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விடுத்துத்
 தூலசூக் குமங்க ணின்றிடா துயிருஞ்
 சூக்கும மும்முடி வடைந்தாற்
 றூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத்
 தொல்லுல கினில்விழுந் திடுமோ”.

“வினையினி லெடுத்த வில்வுடன் மேலும்
 வினையுள தெனிலிங்கே யகலும்
 வினையில தெனிலிங் கிவ்வுட றுனே
 வினையறு மோமய மாகி

வினையுள வுடல்போற் றேற்றன்மாத் திரமாய்
விளங்கியே வெந்துறு புரிபோல்
வினையிலாப் பரம முத்தியில் வெளியாய்
விமலநல் லருளதாய் விடுமே”.

“சீவசிற் றநிவு மிம்முத்த வறிவாய்த்
திகழ்ந்திடி னுடன்மருள் வடிவுந்
தாவறு மோங்கா ரவடி வாகுந்
தக்கசீ வன்முத்த வறிவும்
மேவரும் பரமுத்த மாவறி வாகில்
விளங்குமோங் காரவவ் வடிவும்
ஓவலி லந்த வருள்வடி வாகு
மொழுங்கிதே யென்றுணர்ந் திடுவாய்”.

“பிராரத்த முடன்பா டென்றெந்த நெறியும்
பேசிடு மிந்நெறி யதற்குப்
பிராரத்த முடையோ ரருகோ யன்றும்
பிராரத்தம் புசித்திடு வோர்கட்
கருதிந்த மாயா தனுகர ணங்க
ளதனிநாற் சிவதத்வ மதனை
யுருதுமற் றவணாச் சீவன்முத் தார்களென்
றுணாத்திடப் படுவதெப் படியோ”.

“அன்னைதன் முலைப்பா லருந்திடும் பருவ
மகன்றப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின்
அன்னைதன் முலைப்பா லருந்தவேண் டிடினு
மம்முலை வற்றியே யிடும்போற்
பின்னையின் போகம் புசித்திடும் பருவம்
பெயர்ந்தப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின்

பின்னையின் போகம் புசிக்கவேண் டிடினும்
பிராரத்த நீங்கியே யிடுமால்”.

“இந்தநல் லொழுங்கின் முன்னிரு பதமு
மெய்தியிவ் வசிபதத் தடைந்தாற்
பந்தமில் சிவத்தை வடிவொடு மடையும்
பகுத்தவை யொன்றிலொன் றொதுங்கி
சந்ததந் தருக்கி யசிபதத் தருத்தந்
தனைத்தத்தம் பதத்தினி லொடுக்கும்
அந்தகர் தமக்கு மற்றொருக் காலு
மசிபத முத்தியே கிடையா”.

ஆனால், சுந்தரமூர்த்தநாயனார் சொன்ன திருத்தொண் டத்தொகையிலுள்ள மெய்ப்பொருளையனார் ஏனாதிநாய னார் முதலியவர்களும் திருவள்ளுவநாயனாரும் ஸ்தூலத் தை மண்மேல் வீழ்த்தி விட்டதாகவும் வெளிபாகின்றது. அதுபற்றி, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்தி யொன்றிருப்ப தால் திருவருட்படி பிறிதொரு சுத்ததேகத்து ணுழைந்து சென்றதாக ஊகிக்கப் படுகிறது. கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்திக்குத் திருத்தொண்டர் புராணத்திலுள்ள திருமூல நாயனார் சரித்திரங் கரியாகும்.

யோகசித்தியாற் பிர்ம்மரந்தரத்தில் அடங்கியபின் சமாதிக் குழிக்குள் வைக்கப்பட்டவரும் உயிரொடு சமா திக் குழிக்குள்ளே யிருக்க மூடப்பட்டவரும் எக்காலத் திலேனும் வெளிப்படக் கூடியவர்க ளென்றும், யோகத் திற் கபாலந் திறந்தேகினோர் வேறொரு சுத்தவடிவஞ் சேர்ந்தாரொன்றும் அறிக. ஸ்ரீ பரமபதியுடைய கைலாயத் துக்குப் போக்குவரவாயுள்ள சிவபதிகளாகிய முனிஸ்வ ரானையும் என்றும் ஜீவன்முக்தர்க ளெனவு மெண்ணுக.

காய கற்பங்களைச் சாதித்துப் பலப்படுத்திய ஸ்தூல தேகமும் ஓரவதரம் அழியவேயழியும். ஆதலால், அப்ப

டிப் பலப்பட்ட ஸ்தூலத்தைச் சூக்குமத்திற் கொப்பதற்
காகப் பிராணபந்தன அடையோகமாவது ஞான சிவ
ராஜயோகமாவது கூடி பின்னாலியம்பும் அருளமிழ்துண்
ணில் ஸ்தூலக் கொந்து மஹா லாவண்யமான காந்தி வீசி
நின்று மருள் வடிவோர கண்ணுக்குக் காணாது மறைந்
துலவத்தகும். இதை ஜீவன்முக்திவடி வென்றும், சூக்
குமவுடம்பென்றும், தேவவுடம்பென்றஞ் சொல்லப்
படும். இதுவும் ஜனன மரணத்திற் குடன்படத் தக்க
தன்று.

இவ்வித முக்தி சித்தி வருவங்களைத் தவக் குறைவாற்
பெறா துடம்பிழந்த ஜீவாத்மாவும் சுவர்க்காதி போகங்
களை யனுபவித்து அவசியம் இரண்டொரு ஜென்மத்தில்
எந்தப்பிறப்பா யிருந்தாலும் அரிய விதேககைவல்ய முக்
தியை அடையத்தகும். விதேகமுக்தி யிலக்கண மிவ்வா
றிருக்க ஜீவன்முக்திக்குப்பின் ஸ்தூலமுதலாக விடுத்து
எய்துவதே அம்முக்தியென்று சிலர் அர்த்தம் பண்ணிக்
கொள்வது தப்பாகும்.

மேற் சொற்ற தவக்குறைகுதப் பலிக்கும்

பல னுண்மையெனந்தச் சான்று.

ஞானவாசிட்டம் நிருவாணப் பிரகாரணம்

௩௭-வது செய்யுள்.

“முதலாம் யோக பூமியிலே

முனைக்குமி ரண்டா வதின்மலருந்

ததையு மூன்றா வதிற்பலிக்குந்

தனியா ரியனாந் திறமியோகி

யிதனி லிறந்தா நெடுங்கால

மிருந்து சுத்த சங்கற்பத்

துதவு போகங் களையருந்தி

யோகி யாய்மீண் டுற்பவிப்பான்.”

ஆதலால், வஸ்து ஞானசாதகத்தில் ஜீவர்க ளிருக்க வென்றே அறிஞர்கள் முயற்சிக்கக் கூடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

மேலே சுத்ததேகம் ஸ்வர்ணதேகம் பிரணவதேகமென்று பேசிய அந்த ஒரோ தேகத்திற்கு ஓவுநு வென்றும் பெயர். அதுபற்றி இம்பர் குயிற்றுவ தென்னை யெனில், ஜீவனுனது முதலில் இருளுநு வாகி மூடமாய்ச் சிலது நாளிருக்கும். உ-வது மருளுநு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். ந-வது ஓவுநு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். பின்னர் புராதனம் போலாம். அதாவது ஜலம் உப்பாகி மீட்டும் அந்த ஜலம் அதிற் கலக்க அவ்வித மாவது போன்றும். ஜீவன் இருளி லிருக்குங்கால், அதனுருவும் இருளாம். மருளி லிருக்குங்கால், உருவும் மருளாம். ஓவி லிருக்குங்கால், உருவும் ஓவாம். அருளி லிருக்குங்கால் உருவும் அருளாம். இருளுருவும் மருளுருவின் மறையும். மருளுருவம் ஓவுருவின்மறையும், ஓவுருவம் அருளுருவின் மறையும். அருளுருவானது முன்போற் சிவசத்தியாய்த் திகழும். இருளாயிர் பசுவாகவும், மருளாயிர் ஜீவனாகவும், ஓவுயிர் ஜீவன்முத்தனாகவும், அருளாயிர் பரமமுத்தனாகவு மிருக்கும். ஒரு ஜீவன் இவ் விலக்கணைகளைப் பொருந்த அவ்விலக்கணைகளாக விளங்கும். இருளாக நிகழுங்கால் பதியாகவும், மருளாக நிகழுங்கால் பரமாகவும், பிரணவமாய் நிகழுங்கால் சிவலிங்கமாகவும், அருளாக நிகழுங்கால் சிவமாகவும் ஜீவனிற் சிவம் நிகழும்.

மருளுருவம் : இராஜத, தாமத, சாத்விக மெனு முக்குண வியல்புடனும் பிருதிவியாதி ஐதக் குறிகளுடனுமொன்று யிருக்கும்.

ஓவுருவம் : அம்-உம்-மம் என்ற பிரணவ இயல்புடனும், ந-ம-சி-வ-ய எனு மைந்து குறிகளுடனுமொன்று யிருக்கும்.

அருளுருவம் : சத்து சித்து ஆந்தமென்ற இயல்புடனும், இச்சை கிரியை ஞானம் திரோதை பனாயென்ற ஐந்து குறிகளுடனு மொன்றா யிருக்கும்.

மருளாகிய மாயை வடிவே உருவம். இதற் குணவு : பிரத்தியக்ஷம். ஓவடிவே உருவருவம். இதற் குணவு : உள்ளத்தில் உருசை மாத்திரம். அருள் வடிவே அருவம். இதற் குணவு : திருப்திமாத்திரம். உருவ வுணவு ஜீவர்கட்கும், உருவருவ வுணவு ஜீவன் முக்தர்கட்கும், அருவ வுணவு பரமமுக்தர்கட்கும் உரித்தாம். அந்தந்த வுணவு, அந்தந்த மயமேயாம். உருவ வுணவாற் புஷ்டிக்குந் தேகம்: அவ்வுணவுபோ லழியும். அருவவுணவின் தேக மழியா.

அன்னிய வுயிரின் மாம்சத்தை யருந்துதல் அறிவுறு மா னிடர்கட்கே யடாது. அவ்விதமா யருந்துவர்: மிருகாதிக ளென் றெண்ணப்படுவார். மேற் கிளத்திய ஜீவவீழக் தர், பரமமுக்தராகிய விதேகமுக்தர் என்ற சிவாங்கி சர்களும் வன்னெஞ்சுடைய மனிதருண்ணும் பிராணிக ளின் மாம்சவுணவை யுண்பதில்லை. அப்படி யுண்ணின் மாயாசகித ஜீவர்க ளாவார்கள். புலாலை யுண்பார்க்குப் புலையொனப் பெயரளித்த அசுத்த வுணவுகளாற் சத்தா வஸ்தை யுண்டாகாது. ஆனால், சத்தபாவனை திரப்படு மேற் கூடும்.

கர்ப்பாசயத்திருந்த குழவிக்குத் தாயருந்திய வுண வின் சத்தால் யாக்கை பொறி மனம் என்பவை சிறிது வளாந்து பின்பு புசிப்பு மிகுந்ததின்மேல் அப்புசிப்புகள் பிரபஞ்ச விஷயாநந்தத்தி லதிகரித் துழலச்செய்தன. பிற வும் பெண் பிணைவின் பலத்துக்காகப் பலவித சத்துக் களை யுண்டு அதையும் விருத்திப்பதுள். இக்காரணங்க ளால், உண்ணுமுணவால் முக்குண விகற்பமும் விருத்தி யாவதை யறியலாம். அவற்றுள் சாத்விக குணமே க்ஞா

னமுள்ள சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். உணவைச் சிறுத் துண்ணின் விஷயவாசனங்கள் சிறுத்துச் சுத்தாவஸ்தை பெருக்கும். பெருத்துண்ணின் அது சிறுக்கும். அலாமல் மயக்கமும், விர்தும், வியாதியும், உறக்கமு மிகும். மயக்க மிகுதலினால் ஆசனத்தின்கட் செவ்வே யிருத்தல்கூடா. விர்துமிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமோங்கி அம்மனம் அசைவற நில்லா. வியாதி மிகுதலினால் சமாதி கூடத் தொடங்கவே கூடா. உறக்க மிகுதலினுற் கேவலம் வந்தடையும்.

ஒரு *சேர் அரிசிக் குட்பட்ட சாதமே யுண்ண வேண்டும். பசுவின் பாலை யுண்டு கொண்டு வருவதாயி னுஞ் சாத்திக் குணமுண்டாம். கடினமும் உறைப்புமுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் இராஜத குணமாம்.

காலையிலுண்ணுந் தமோகுணப் புசிப்பாகிய பழய சாதத்தையும் மாலையிலுண்ணும் இரஜோகுணப் புசிப்பையுந் தள்ளி உச்சிந்காலத்திலுண்ணுஞ் சுத்துவ குணப் புசிப்பே சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். இடம் பொருள் ஏவ லில்லாதார் உச்சிக்காலத்தில் வெளிப்பட்டுக் கைரிறைய வாங்கிப் புசிக்கத் தக்கது. லவணத்தையும் புளியையும் நீக்குக. ஆக்கை யிடத்திருந் தமுதருந்தம் வரை அன்னணம் புசிக்குக. உள்ளுக்குள் ஒரோ யிடத்தில் மனசை வைக்க வேண்டியதா யுள்ள முதலிற் சலிகற்பமும், பின்பு நிர்விகற்பமுமான நிஷ்டையைக்கூடுக. அகன்றது தோன்றாமலும் தோன்றியத்கலாமலு மிருக்குக.

சுகஜ நிஷ்டையிற்றானே இடையறா தூறும் அருள்வடிவமுதத்தை அருள்வடிவாத்மா புசித்து அதுவும் ஜீவனும் மெல்லக் கரைந்து சீவாங்கிசு மாகும். அதுவே யருள் வடிவு.

மருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் மருளா யிருக்கும். அருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் அருளா யிருக்கும். அருளொளியில் இச்சையுதிக்கில் மனம் அசைவற நிற்கும். அருளொளியில் க்ஞான முதிக்கில் உலகம் அருளாய்த் தோன்றும். அருளொளியில் கிரியை யுதிக்கில் உளத்தி லருளமிழ் தூறும். இருளவஸ்தையில் எங்கு மிருளா யிருந்து புனாகம் விழித்திடல் போல அருளவஸ்தையிலும் எங்கும் அருளாயிருந்து புனாகம் விழிக்கத்தகும். இருளவஸ்தை தாமதத்தாலுண்டாகி ராஜதத்தால் விழிக்கும். அருளவஸ்தை சாத்விகத்தாலுண்டாகி சாத்விககுண ராஜதத்தால் விழிக்கும். மருளை யடைந்தபின் இருளவஸ்தை வருவதில்லை. அவ்விதம் வருதல் மருளின் தாமதகுண மாதலால் போக்கும் வரவு மாயிருக்கும். அதன்மேல் அருளவஸ்தையை யடைந்தால், மருளவஸ்தை வருவதேயின்று. வரின் அருளல்லாத மருளின் சாத்விக குணமென்றெண்ணுக. இருளவஸ்தையை யேனும் அருளவஸ்தையை யேனும் பொருந்திடினும் மருளிலுற்ற வடிவம் நில்லா.

சத்துவகுண விருத்தியாலேயே நிஷ்டைலபிக்கும். இல தேற் சகல கேவலப்பட்டு மருளாயிருக்கும். அந்தச் சத்துவகுணச் சத்தாவஸ்தையைப் பொருந்தினாலன்றி ஜீவனானது முக்தியும்பெறா. ஜீவன்முக்தன் அன்னம்புசிப்ப தென்பதில்லை. ஆனால் ஜீவர்க ளுபசரித்துப் புசிக்கவென்றளிப்ப தெவ்வளவானாலும் அவ்வளவையும் உண்பன். அவை சமித்ததாகவாவது, மலமானதாகவாவது இரா.

பெந்ததிசையின்மேல் அருள்வடிவாகி எங்குமாய்க் காண்பதுபோன்று முக்திதிசையிலுமாம். அருள்வடிவு துவக்கினும் ஈக்ஷணத்தினும் அகப்படாதினும். மருள் வடிவு அகப்பட்டிலகும். ஓ வடிவு ஈக்ஷணத்திற்கு மட்டுந் தென்பட்டிலகும். அந்தஓங்கார வடிவுடைய ஜீவன்முக்த

ஞானவன்,—ஒருவன் ஈகூணித்த பொருளைக் கனவிற்
கண்டு பொய்யென்றிருத்தலனைய உலகத்தைக் காக்கி
மாத்திரமாய்க் காண்பதன்றி விவகார பீடிதனாகான்.
கனவு காண்கையில் இது கனவென் றெண்ணுறு சொற்
பன ஜாக்ர மத்யத்தி லிருந்து பார்த்த தனைய அருளுக்கு
மருளுக்கு நடுவே பிரணவ வடிவான ஜீவன்முத்தன்
ஜெகமுஞ் சிவமுங் காண்க விளங்குவான். காக்கிக்கக்
கூடிய இவனுடைய வடிவம் வறுத்த வினாபோலும்,
இந்த்ர தனுசுபோலும், கானல் ஜலம்போலும் தோன்றித்
தோன்றாம னிகழும். அன்றி மண்ணாற் றடிக்கவாவது,
புனலா னனைக்கவாவது, கனலாற் றஹிக்கவாவது, காற்றா
லசைக்க வாவது கூடாததாயிருக்கும். யாதொரு துர்
வாசனையும் வாசியா. துர்வாசனையை மேலே திமிரிலும்
வீசா. இவ் வுடம்புடையோர் முவ்வுலகும் முக்காலமு
மோர்ந்து விபுதர்கட்கு மேலாய் உவமான ரகிதராய்,
முச்சுடர்போலுஞ் சுத்தாங்கராய், பிரணவ வழுதைப்
புசிப்பவராய், அமுதங் கிடீம்வணா சமயிக ரூபசரித்
தளிப்பனவற்றை யுண்பவராய், அந்ரிய சப்தமும், அந்ரிய
ரூபமும், அந்ரிய பரிசமும், அந்ரிய ரசமும், அந்ரிய வாச
னையும், அந்ரிய நினைவும், அந்ரிய நேசமும், அந்ரிய இட
மும், அந்ரியர்கையி லேற்பது மிடுவதும், அந்ரிய கிரியை
களு மின்றி மானிடவுருவாய் ஜீவர்கட் கணுக்கிக்கும்
பொருட்டுச் சின்னொளிநூந்து பின்பு சிவாத்வித பரம முக்
தியை யடைவார்.

ஜீவன் முக்தித்தன்மை பெறப் பெத்தனுக்கு மனம்
உருவ மாகவும், அம்முத்தனுக்கு மனம் அருவ மாகவும்,
பரம முத்தனுக்கு அவ் விரண்டு மில்லாமலு மிருக்கும்.

பல வஸ்துக்களி னினைப்பே மனதுக்கு உருவம். அது
வே மாயாரூபம். அம்மனம் விஷயாதிகளைக் கைக்கொண்
டிருப்பது அகத்தவாசனை. இதினாலேயே சரா மரண

ஜனன முண்டாம். இந்த வாசனை யறுதலாகிய வாச னாகைய முண்டாகி சுத்தவாசனை யென்கிற பிர்ம்ம வாசனை பிரசன்ன மாவதே ஆத்ம சுகாநந்தமான ஜீவன் முத்தியை அடுக்கும்.

இன்ப துன்பங்களில் அனுப் பரிமாணமேனு மசை வின்றிச் சுத்தவாசனையைப் பெற்றிருப்பதே மனத்தி னுருவ நாசம். அதுவே மாயாநாசம்.

முதலின் மடிந்த இராஜத தாமதத்துடன் சாத்விகமு மிறப்பதே மனத்தி னுருவநாசம். இதுவே பரமமுத்தி.

ஞானசிவராஜயோகங்கூடுதற் துபாயம்.

இன்னண முக்தி யிலக்கணத்திற்கான ஞானசிவராஜ யோகம் எவ்வாறு கூடுமென்னில், மனமும் அதின் வாச னையும் வித்தும் முனையு மென்கிற பீஜாங்குர நியாயமா யிருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனால், மனதை நசித்தால் வாசனையும், வாசனையை நசித்தான் மனமுந், தழைக்கா தென்னு ரிச்சயப்படி ஐம்பொறிகளாலான மோகமய லாகிய தீர்சியவிச்சை நீங்கினான் மனமடங்கும். அவ் வவதரம் கன்றைப் பிடிக்கப் பசுவானது பாச பந்தத்தா லகப்பட்டுக் கொள்ளல்போன் மனத்துடன் கலந்தெழுந்த பிராணவாசியு முள்ளடங்கும். அதுவே ஞான சிவராஜ யோகம். இதற்கான சமாதிமுறை மார்க்க மெப்படி யென்னில் :

ச ம ா தி.

சைவ தவத்தோனாயின் சுத்த தவளமான பவித்ர விபூ தியை உத்தூளனமா யணிந்து நல்லவிடத்தில் அதாவது: மலைச்சார்பு குளிர்த்அடவி நன்னீர்க்கரை பார்வைக் கினிமையான விடம் இவைகளில் நடப்பன பறப்பன வைகளின் சப்தமொன்றுங் கேளாமல் எவ்வகைத்தான கடிவாய் ஜெந்துக்களு நடமாடாமல் இருப்பிடத்துழி கற்

கரமிக ளில்லாமல் நலமுறு கிருஷ்ணசனமேனும் வியாக்ர
மாசன மேனும் அல்லது மிருதுவான ஆசனம் ஏதேனும்
விரித்துள்ள சமதலத்தி லிருந்து, முதுகுக்கும் உபய
விலாவுக்கும் தழுவணை சேர்த்து அல்லது இயைந்த யோக
தண்டம் யோகப்பட்டை யென்பனவற்று ளெதையே
னும்பூட்டி, பத்மாசனம் அல்லது சுகாசனத்தில் அசை
வற மார்பு கண்டம் தலை மூன்றும் மற்றப் பாகங்கட்குச்
சரியா யிருக்க நிமிர்ந்திருந்து, மனதுடன் இந்திரியங்களை
யும் அசங்கமாய்ச் சேர்த்துக் கொஞ்ச நேரம் எண்ணமற்
றிருக்க வேண்டும்.

இப்படி மனோவசியஞ் செய்த பின்பு, அம்மனதைப்
பெரிய பாகத்தில் ஒரு சிறியபாகம், அதுவுந் தனக்குண
ரச் சக்தி யில்லையென்றும், அஃது பிரம்மரந்தர மத்தி
யத்தி லிருக்கிறதென்றுந் தீர்மானித்துக்கொண்டு, அதி
னுடைய திருஷ்டியே மேலேயிருந்துகீழே தண்டலீயை
மூலாதாரத்திற் பார்க்கிறதாய் காலை மாலை உற - நாழி
கைக்குக் குறையாமல் ௫-நாழிகைநேரம் வரை பரீட்சித்
துக. அவ்வணம் அழுத்தமாய் நோக்கிப் பரீட்சித்துப்
பலப்படுத்துக.

இப்பரீட்சையால் வெளி வேலைகளினும் மனம் அசை
வற நிர்வாத தீபம்போனிற்குந் தரமாம். இதற்கு நீட்சி
சுலன மனோஸ்வய ஸ்திதி என்று பெயர்.

மேலே பத்மாசனமென்றது:— இருதாள்களையுஞ் சம்
பளமாய்ச் சேர்த்து முழந்தாள்களின்மேல் இரு ஹஸ்த
புறஸ்தலமும் படியவைத்து அங்குலி விரித்து சின்முத்
தினாபிடித்து நிமிர்ந்திருப்பதாம்.

மேற் பகர்ந்த நிஷ்சலன மனோஸ்வய ஸ்திதி வந்ததின்
மேல் உவளக நேத்ரங்களின் உண்மையான உள் திருஷ்
டியை உள்ளுக்குள்ளே குண்டலிக் கிறக்கிறதாகவும்
மேலே பிரம்மரந்தரத்துக் கேற்றுகிற தாகவும் அப்பியா

சிக்க வேண்டும். அப்படி யப்பியாசிப்பதில் நாமநப
லக்ஷணத்திருஷ்டி என்றிரண்டுக்கும் பெயர். பிறவும்
சுத்தசைதன்ய க்ஞானவியாபக சந்த்ராகலாவாசி
சாந்த சங்கல்ப சித்த ஆத்மதிருஷ்டி என்று (க) இடது
பக்கத்துக்கும், சுத்தசைதன்ய க்ஞானசாக்ஷி தூரிய
கலாவாசி உஷ்ண வக்ர ஹிநதயபுத்தி ஆத்மதிருஷ்டி
என்று (ங) வலதுபக்கத்துக்கும், நடுவேயுள்ள (உ) திருஷ்
டிக்கு சுத்தசைதன்ய ஞானநந்த அக்னி கலாவாசி
அகோரப்பிரகாச அகங்கார மனோ ஆத்மதிருஷ்டி
என்றும் பெயர். முன்னம் க-உ-ங-இலக்கமிட்டுக் காட்
டிய நாடிகளின் றன்மை இவைகளேயாம்.

பாதிய கயிங்கரியங்களில் மனோ திருஷ்டியிற் பாதி
யைச் சுழிமுனையிடமாய் வேலை செய்ய வைத்துக்கொள்ள
வேண்டும். அதற்கு அரீத்த விவகார திருஷ்டி என்று
பெயர். பிறிதொரு பாதியைக் கும்பக வாசியிடம் பரிசு
முதலிய தில்லாமன் மௌனமாய் வைத்துக்கொள்ள
வேண்டும். அதற்கு அரீத்த மனோலய திருஷ்டி என்று
பெயர். இப்படிக் கொஞ்ச மாசஞ் செய்யத்தக்கது. அதா
வது.— அரீத்த மனோலய திருஷ்டி திடப்படும் வரை
இதின் முற்பாதி பிற்பாதி கலக்குமானால் வேறு வேறு
பிரித்து யதார்த்தத்தில் வைத்து உறுதிப் படுத்தவேண்
டும். எவ்வணமேல், கர்ம காரியங்களில் மன நோக்கு
மவதரம் “வினையெது செய்யினு மன நிலையாய் நில்”
என்றபடி உண்ணோக்காய் நோக்காமல் கும்பகத்திலான
பாதிடும் பிரம்மரந்தரத்திலேயே தாரகமா யிருக்க
வெளி நோக்காய் நோக்கவேண்டும்.

இதன்மேல் சிலாக்யமான ஞான சிவராஜ யோக
மெய்தும். எவ்வண மெய்துமேல், நாடோறும் ஓர் கிர
கத்துழி தனித்து காலை மாலை எற - நாழிகை நேரத்
துக்குக் குன்றமல் ஒவ்வொருதடவையும் உட்கார்ந்து

அடியில் விவரித்தபடி சகஜஞ் செய்தா லெய்தும்-
படித்துக் கொண்டாவது நின்றுகொண்டாவது நடந்து
கொண்டாவது செய்யத்தகா. சகஜஞ்செய்து வருங்கால்
இரவில் கடற - நாழிகைமுதல் உரு - நாழிகைவரை
மெதுவா யுறங்கிக் கொள்ளலாம். பல வகைத்தான தபக்
கொள்கையி னின்றும் இந்த யோகம் சிலாக்ய மெ
னற்கு;

இஞ்ஞான்று பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்

உரு - வது செய்யுள்.

“அரியவிம் மானிட யாக்கை பெற்றவர்
கருமயோ கங்களாற் காலந் தள்ளுவார்
உரிய மெய்ஞ் ஞானயோ கத்தி னாலரன்
துரியஞா னத்தினைச் சோதி யார்களே.”

சிவபுண்ணியத்தெளிவு அரு - அச - வது
யாப்புகள்.

“முந்தூற் சடங்கு முடியர் தோன்
முடித்தோன் வேத முழுதுணர்ந்தோன்
றன்னேர் வன்னி கோத்திரியெச்
சாவான் சத்திரயாகி
யிந்தூற் புகழ்வே தாந்தியிவ
ரிசைத்த முறையா யிரமதிகர்
தொன்னூல் வேதச் சிரப்பொருண்முத்
துரிய மகவாக் கியமதனின்.”

“மதித்த தத்து வமசியந்து
வயவாக் கியத்தின் வாய்மைதன்னை
விரித்த விஞ்சை யார்கோடி
மறையோர் மேலாம் பசுபதிமுன்

கதித்த வோசைச் சிவாகமத்தின்

கருதும் * பொருண்மூன் றுணர்ந்துயிருட்
பதித்த பரம சிவனருளும்

பார்க்குஞ் சிவயோ கிக்கிணையோ.”

அலாமல், தலைவனை யறிதற்குத் தன்னை யறியவேண்
டியதும், தன்னையறிதற்கு ஞான நேத்ரங் கிடைக்க
வேண்டியது முறையா யிருத்தலினால் அந்த ஞான நேத்
ரங் கிடைத்தற்கு இந்த யோகமன்றி வேறெவ்விதத்தா
னுங் கூடாதென்று பூர்த்திகரமா யறியவேண்டியதன்றோ.

சகஜவிவரம்.—எந்த விவகார சிந்தனையும் உள்ளே
வராமன் முழு மனதையும் பிர்ம்ம ரந்தரத்திற் பெருக்கி
(௩) வலக்கண் ணேக்கை சுத்த சைதன்ய ஞானவியா
பக ஆத்மசித்த திருஷ்டிப்பிரகாச சோநுபாங்கிசம்
எனவும், (௧) இடக்கண் ணேக்கை சுத்தசைதன்ய
ஞானசாக்ஷி ஆத்மபுத்தி திருஷ்டிப்பிரகாச சோநு
பாங்கிசம் எனவும், ௧௦-நிமிஷம் வரை கொண்டு திருஷ்
டிப்பிரகாச பாவனு ஞானோபாசன தியானமாய்
இரண் டிரண்டு நிமிஷம் துவாதச ஸ்தலங்களினு முறை
யே இறங்கி வரவேண்டும். அப்படி வரும்போழ்து ௨)
நடுவே ஞான திருஷ்டி தோற்றும். அப்போழ்து மூன்
றும் பிர்ம்மரந்தரத்தை யடையும். அவ்வவதரம் மூச்சுந்
தானே யடங்கி விடும். இதனால், மனதை யடக்குவதற்
காக உள்ளுக்குள் முப்பிரணவ ஜெபத்தோடு இரேச்ச
பூரகஞ் செய்து ஸ்தம்பிக்கும் பிராண பந்தன அடை
யோகத்தை இங்கே செய்ய வேண்டிய தென்ப
தில்லை. ஏனெனில், பிராணனின் இயக்கத்தாற் பூரண
போத மசைந்து மனமாக விளையுந் தன்மை யுளவால்
பிராணனைப் பந்திக்கின் மனமும், மனதைப் பந்திக்கிற்
பிராணனு மடங்குந் தரமுள்ளது பற்றியன்றோ.

* பொருள் மூன்றென்றது : பதி, பசு, பாசம்.

உதாகாரம்.

ஞானவாசிட்டம் உபசாந்திப் பிரகாரம்

௫௫ - வது தோடர்பு.

“பகைவா தனைமாய்ந் திழற்சித்தந்
தோன்றாப் பவன மொடுங்கிவிழ்ந்
றொகைதீர் துகளந் தரத்துண்டோ
சொன்ன பிராண னசைவேது
மிகைவா ருள்ளத் தசைவதுவே
யதனாற் பிராண விசைத்தடைதான்
றகைசேர் மதிமான் களுக்கியல்பாய்த்
தப்பா தியற்றத் தக்கதுவே”.

ஒன்றி லுறுதியாய்ச் சித்தநாடுந்தருணம், அத்தோடு
பொறி புலன்களும் பிராணவாயுவும் ஒருங்கே கூடிநிற்
பதை ஊகமுடையா ரறிவர்.

மேலிரண்டு நோக்குங் குண்டலிக்கு வந்தபோது, தா
மசியாமல் அவைகளைக்கொண்டு நடுவினுள்ள ந - வது
திருவ்ஷ்டியை இடுக்கிப் பற்றுக்குறடுபோற் பிடித்துக்
கொள்ளவேண்டும். அந்த ந - வது திருவ்ஷ்டிக்கு சுத்த
சைதன்ய ஞானநந்த ஆத்மனோ திருஷ்டிப் பிரகாச
சோநுபாங்கிசம் எனப் பெயராம். மனோ திருவ்ஷ்டி
யாகிய இத்தை ஒரு நேரிய கம்பமென்றும், அதன் உச்சி
பிரம்மரந்தரத்திலும் அடி குண்டலியி லென்றுங் கொள்க.
அந்தக் குண்டலியில் துவாதச ஸ்தலங்களையும் பார்க்கிற
திருவ்ஷ்டியும் புவன சராசரங்க ளனைத்து மிருக்கிறதாகக்
கொண்டு இருவிழிகளின் பாவனா ஞானத்தினாலேயே
மேற்படி மனோதிருவ்ஷ்டியைப் பிடித்துக்கொள்வ தென்
றும், இருவிழிகளின் கூர்மையே பற்றுக்குறடென்று
மோர்க்.

அவ்வாறு பிடித்துக்கொண்ட தன்மேல் மேலேயே
றுவ தெவ்வகைத்தென்னில் ;

துவாதச ஸ்தல விவர முதலியன.—மனோஞான சொருபமாய் இறங்கிவந்த ஆத்மா ஆத்மஞான சொருபமாய் ௬௨ - வது தலமாகிய (௧) மூலாதாரத்திலுள்ள குண்டலியிற்றானே பார்க்க அங்கே பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்னும் பூதபஞ்சகந்தோன்றும். அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி அந்தப் பூதாத்மகத்தை நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௬௨-வது பிரம்மமென்னும். அப்போது நீ பிரம்மத்தின் சாபையினும் பன்னிரண்டாகாய் உன்காரியம் அசத்தியமே யென்று சொல்லி அதை ஜெயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(௨) அதன்மேல், ௨-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் நாபி ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கே கொஞ்சநேரம் மெளனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இந்திரியாத்மகம் தோன்றும். அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௬௩-வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் நீ யல்லவென்று ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(௩) அதன்மேல், ௨-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் ஹிருதய ஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங்கேயும் மெளனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இராககோசா வஸ்தாத்மகம் தோன்றும். அதில் ௨ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௬௪ - வது பிரம்ம மென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(௪) அதன்மேல், ௨ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய்க் கண்ட ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது அங்கேயு மெளனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள அந்தக் காணாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவன் ௨ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே

க - வது பிர்ம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(ரு) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் நாவின் மத்யஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கேயு மெளனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள தீரிதனுத்மகம் பிரசன்னமாம். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே அ - வது பிர்ம்ம மென்னும். அதையு முன்னம் போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(சு) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் நாசி ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கேயு மெளனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள தீரிமலாத்மகம் தோன்றும். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே எ-வது பிர்ம்ம மென்னும். அதையு முன்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(எ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய்ப் புருவமத்ய ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கே பரம சாந்த மெனனமாய் ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள பிந்தாத்மகம் தோன்றும். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே சு - வது பிர்ம்மமென்னும். இஃது.— பிரகிருதியின் தாமதகுண அக்ஞானத்தின் றோற்றமாகிய விட்சேபம் ஆவாணம் என்ற மாயா சத்திகட்குக் காரணமுமாம். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(அ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் ஸ்லாடமத்ய ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கு பரம சாந்தலயபோத மெனனமாய் ஆத்மஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள நாதாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று

விசாரிக்க நானே ௫ - வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(க) அதன்மேல், ௨ - நிமிஷத்தில் மனோநூன சொ ருபமாய் லலாட மத்யஸ்தானத்திற்குஞ் சற்று மேலே குறுக வேண்டியது. அங்கன் சர்வசாந்த சர்வலய போ தா ஐக்ய சர்வகுன்யாமாத்ர பந்தன மௌனமாய் ஆத்ம னூன சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள கலாதீமகம் பிரசன்னமாம். அவண் ௨ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௪ - வது பிரம்மமென்னும். இஃது.— ஒரு நேரம் ஒன்றை யிச்சித்தபின் மீண்டு மிச்சியா அற்ப ஆசையுடைத்து. அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(க0) அதன்மேல், ௨ - நிமிஷத்தில் மனோநூன சொ ருபமாய் மேற்சொன்ன ஸ்தானத்துக்குஞ் சற்று மேலே குறுகவேண்டியது. அங்கு சர்வ சாந்த சர்வலய போதா ஐக்ய சர்வ வியாபகா கும்பித. மௌனமாய் ஆத்ம னூன சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள தத்பராதிமகம் பிரசன்னமாம். அவண் ௨ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௩ - வது பிரம்மமென்னும். இஃது.— பிரபஞ்ச வேட்கையிற் பொருந்தியும் பொருந்தாமலு முள்ளது. அதையு மேற் பணித்தபடி ஜெயித்துக் கொ ள்ளவேண்டும்.

(கக) அதன்மேல், ௨ - நிமிஷத்தில் மனோ நூன சொருபமாய் பிரம்மரந்தரத்துக்குங் கீழேயுள்ள சிரசு மத்யஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங்கன் சர்வ சாந்த சர்வ லய போதா ஐக்ய சர்வசாக்ஷியா மாத்ர ஸ்தம்பன மௌனமாய் ஆத்ம னூன சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள பராதிமகம் பிரசன்னமாம். அங்கு னூன்று ௨ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரொன்று விசாரிக்க நானே ௨ - வது பிரம்மமென்னும். இஃது.—பரமவஸ்து தானே

அல்லவோ வென்னும் பிராந்தி யுடைத்து. அத்நையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(கஉ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொ ரூபமாய் பிர்ம்ம ரந்தரத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங் குள்ள பராத் பராத்மகத்தை ஆத்மஞான சொரூப மாய்த் தரிசித்து திரிபுட துவிதா ஐக்ய ஜீவன் முக்தி யானுபவ கைவல்ய மெய்தி உன்னில் நின்றாந் சுவல்ப வித்தியாசமா யிருக்கிற நான் யாரொன்று விசாரித்த போது 'நீ! ஜீவாத்மாவாக விருக்கிறாய் பரமாத்மாவாக யோக சமாதியைப் பொருந்தி,

சர்வ ரகித சூன்யப் பிர்ம்மமயமும்,

சர்வ ரகித சர்வவியாபகப் பிர்ம்மமயமும்,

சர்வ ரகித சர்வ சாக்ஷிப் பிர்ம்மமயமும்,

சர்வ ரகித அனாதி நித்ய ததோ சதாபிர்ம்மாநந்த மயமும்,

ஆகி அதன்மேல் சுத்தப்பிர்ம்ம மயமாய் விளங்கக் கடவாய்' என்றும் அருளப்படும். அப்படி விளங்குவதே அடியி லதிர்க்கும் பிர்ம்ம மயலக்ஷணமாகும். மேற்கூறிய வாறு பன்னிருதலங்கடோறும் உ-உ-நிமிஷத்தில் மனோ ஞான சொரூப லக்ஷணமாய்ச் சென்றும், உ-உ-நிமிஷத் தில் அத்தலங்களிற் றங்கி ஆத்மஞான சொரூபலக்ஷண மாய் நோக்கியுமானதில்—.

அஷ்டடோத்ர சகஸ்திர கமல துவாதசாந்த சோட சாந்த அந்தரமத்ய உச்சப் பிர்ம்மரந்தரத்தில்,

அதிக வறுதியா யிருக்கவேண்டும். பிர்ம்மரந்தரத்தின் மேலதான துவாதசாந்தம் மூடுதலில்லை. பெரும்பர வெளிதான். அங்கேயும் அனந்தரமான அனேக பரமரகசி யங்க ளுண்டு. அவைகளை யனுபவித் தறிந்து கொள்ள லாம்.

இங்ஙனம் விவரணித்த கஉ - தலங்களில் க-உ-ங-ச-
அ - வது தலங்களுடன் க - உ - தலங்களுக்கு நடுவே
யுள்ள சுவாதிஷ்டானத்தையுஞ் சேர்த்து ஆறு தலங்க
ளென்றும், அதற்கு மேலே கஉ - வது தலத்தைக் கூட்டி
ஏழுதல மென்றுஞ் சுருக்கமாய்ச் சிலர் சொல்வது முண்டு.

இம்மட்டில் முக்தியிலக்கணமும், ஞான சிவராஜ
யோகங் கூடுதற் குபாயமும், ஆத்ம ஞான பரோக்ஷ
ஞான பாவஞனுபவத்திற் கான சமாதி முறை முதலியன
வும் மேற் கோளுடன் விவகரித்து முடிபுற விளக்கலா
யிற்று. இனி பிர்ம்மக்ஞான அபரோக்ஷ ஞானனுபவத்தை
விளக்கக் கடவேம்.

உ - வது.

அபரோக்ஷ ஞானயோகானுபவம்.

மேற் பகர்ந்தபடி உச்சப் பிர்ம்ம ரந்தரத்தில் உறுதி
யாய் உ-நிமிஷமிருந்த பின்பு, ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளாக
பாவனோபாசன தியானஞ் செய்துகொண்டு குண்டலிக்
குவந்து, (க) மனோஞான சொரூப லக்ஷணமும், (உ) ஆத்
மஞான சொரூப லக்ஷணமும் ஒன்றுபட்டு மந்தரத் தியா
னமூலம் (ங) பிர்ம்மமய லக்ஷணமாய் ஏறியு மிறங்கியு
மிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட திருஷ்டியில் மத்ய
திருஷ்டி யுறுதியாகும். மூலாதார மாதியாய் பிர்ம்மரந்தர
நீங்கலாக ஏனைய ஏகாதச ஸ்தலங்களினு முள்ள தத்து
வங்களும் ஸ்வய ஐக்ய ஸ்தம்பன போதா வாகும். மேற்
படி தத்துவங்களின் சுத்திக்கான மந்தரங்களை அடியில்
வளையப்படும். அவைகளை ஏறும்போத்து உள்ளுக் குள்
ளேயே ஜெபித்தால் ஐக்ய ஸ்தம்பனமாகிற தத்துவங்கள்
ஸ்வய ஸ்திதியைப் பொருந்தி முறையே ஒன்றி லொன்று
யொற்கமாகி நிற்கும். அப்போத்து அவைகளைத் தன்னில்
வேறல்ல வென்று ஐக்யங் கொள்ளவேண்டியது. இதுவே
பிர்ம்மக்ஞான அபரோக்ஷ ஞானனுபவம்.

தத்துவசுத்தி மந்திரம்.

க. பூதசுத்தி—ஓம் நமசிவாயநமஃ

உ. இந்திரிய சுத்தி—நம்.

ந. இராகத்வேஷு } மம் ஓம் ஆ - ஈ - ஊ - ஏ - ஒ
சுத்தி } சிவாயநமஃ

ச. அந்தர்க்கரணசுத்தி—ஓம் சிம் சிவயவசிநமஃ

௫. திரிகுணசுத்தி—வம் சிவய வசநமஃ

கூ. திரிமலசுத்தி—சிவய வசி சிவாயநமஃ

எ. பிந்துமயசுத்தி—ஓம் சிவாய குருவேநம:

அ. நாதமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ போற்றிநம:

கூ. கலாமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ சிவா நமஸ்தே நம
ஸ்து.

க0. தத்பரமயசுத்தி — { உ - சிவ சிவ சிவ சிவா சிவ
சிவ சிவ ஐக்யார்ப்பணம்
கரோநமஃ

கக. பரமயசுத்தி — { ஆ, ஓம் சிவ சிவ பிரம்ம
பிரம்ம சிவோஹம் ஏக
மே வாத்விதீயம் தத்து
வமசியகம்.

இந்தப் பரமயசுத்தியிலுள்ள ஆ - என்னும் அக்ஷரத்
தை முதலில் ஆ வென்று கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருந்து
மற்றதைப் பின்னே செவ்வையாய் ஜெபிக்குக. பன்னி
ரண்டாவது தலத்தில் பிரம்ம பிரம்ம சிவோஹம்
சிவோஹம் சிவோஹம் சிவோஹம் என்று சொல்
லுக.

“சிவம்” என்கிறபதம்: கர்த்தவ்யம், மங்களகரம், பரிசுத்த மோக்ஷம், சர்வ வசித்துவம் என்று பொருள் படும்.

தத்துவசுத்திக்கு இவைகளுமாம்.

க. ஓம்	எ. ஹம்.
உ. ந.	அ. வம்.
ந. ம.	சு. ஸ்ம்.
ச. சி.	க0. ஒ.
ரு. வ.	கக. ஊ.
சு. ய.	கஉ. ஆ.

இவ்வளவையுந் தனித்தனி கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருக்குக.

உணர்த்திய அபரோக்ஷஞான யோகானுபவம் மேற்கண்ட பிரகாரம் உறுதியானதின்மேல், விவரித்த இரண்டு திருவ்ஷ்டிகளையும் ஏகமாய்ப் பிரம்மரந்தரத்திற் சேர்க்கத் திரிகோணமாய்க் காணும். மனோஞானதிருவ்ஷ்டி நடுவே நிற்கும். அப்பான் மூன்றையும் ஒரே திருவ்ஷ்டியாய்க் கொண்டு, சுழிமுனுவாசி நாடிவழியாய்க் கொஞ்சமுந் தாமசியாது அதோமுகத்தி லிறங்கும்போது, ஞானாகாச சொரூப (ந) பிரம்மமய லக்ஷணத்தைச் சுத்தப்பிரணவமந்த்ராமய மௌன நிலையாய் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி மத்யஸ்தானங்களில் தங்கவிடாமல் மூலகுண்டலிக்கு வந்த பின், அங்கேயிருந்து பிறவுந் கும்பகவாசி நாடிவழியாயேற்றவேண்டும். அவ்வித மேற்றுவது.—பிரம்மரந்தர சிவசைதன்யத்தை விழுங்கத்தக்க ஒரு சர்ப்பத்தைப் போல பலமாயேற்றவேண்டும். அதில் சைதன்யத்தைச் சர்ப்பம் விழுங்கிறதாக வாவது, சர்ப்பத்தைச் சைதன்யம் விழுங்கிறதாகவாவது கூடி பரமாத்மாவாகிய ஒரு ஞானாகாசமாய் போதத்தால் விளங்கி ஒரு திகிரி ஏறியு மிறங்குவதும்போ லிருக்கத்தகும். இறங்குவதாற் சுத்தியும், ஏறுவதால் லயமுமாம்.

இதன்மேல், செவி விழி வாய் நாசியையுமுள்ள சிசு
சையே இல்லாததா யெண்ணுக. அதற்குப் பதிலாய்
சர்வவியாபித சாக்ஷியாநந்த அந்தர்யாமீத்வானு
தத பீர்ம்மக்ஞான சக்ராகீருதவட்ட திருஷ்டிமயத்
தைச் சேர்த்துக்கொள்க. அஃதே அவ்வவதரம் மண்ட
லாகார சக்ராகீருதவட்ட சுத்தப்பீர்ம்மாகாசம், அல்
லது சர்வஸ்தான வியாபித சக்ராகீருதவட்ட பீர்ம்
மக்ஞானகாச மாகும்.

இந்நிச்சயமானதன்மேல், தன்னுடைய பீர்ம்மக்
ஞானசமாதி உலக முழுதமாய்ப் பிரகாசிக்கற்கு
ஓம் பாபா பரப்பீர்ம்ம பரமசிவத்தினுடைய தய
வைக் கோரிக்கொள்ள வேண்டியது. எவ்வணமேல்,
தனது சிந்தை பராகாசத்தினிற்க தேவதா ஸ்துதி செய்
யவேண்டும். பிறவும், அதுவே தானாய் எக்காலந் தூரக
மா யிருக்கவேண்டிய தன்மைக்காக, * மஹாவாக்ஷிய
ஸ்லோகத்தையுஞ் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த ஞான சிவராஜ யோகானுபூதிக்கு ௧௨ - விதப்
பெயர்களுண்டு.

விவரம்.—

௧. ஜாக்ரப் பிரணவ யோகம்.
௨. சொற்பன நிராகார யோகம்.
௩. ஷுஷுப்தி ஓங்காரயோகம்.
௪. துரிய பீர்ம்ம ஞான கலாயோகம்.
௫. துரியாதீத வாசியோகம்.
௬. உக்ரப்பிரம்ம பாவனாயோகம்.
௭. உக்ராதீத ஞானலக்ஷிய தியானயோகம்.
- அ. { மௌனப் பீர்ம்மக்ஞான திருஷ்டி யோபாசன
சிவராஜயோகம்.

கூ. { மௌனாதீத பரோக்ஷப் பிரம்மக்ஞான சிவயோகம்.

க0. சாந்த சர்வசித்தி சொரூபயோகம்.

கக. சாந்தாதீத சர்வசித்தி அங்கிஸ்யோகம்.

கஉ. { சர்வ சர்வ ஐக்யலயபோத ஏகசாக்ஷாத்கார மய யோகம் என்பவைகளாம்.

மேலே வலத்திய ஆகாசம்.—(க) ஒரு சர்வஞன்ய ஞானாகாச மாத்ரம். அதாவது: ஸ்தூல் பார்வைக்குத் தோற்றுகிற (ஸ்தூலாகாசம்) மாயாகாசமும்ல்ல, இரூட்டாகாசமும்ல்ல, வெளிச்சாகாசமும்ல்ல. அஃது க்ஞானாகாசம். அஃது பிரம்மாகாசம். அஃதே சிதம்பராவேளி. இதற்கு யாதொரு வர்ணமுமில்லை. எல்லையு மில்லை. (உவமானம்) துல்லியமுமில்லை. அதுவே.—

(உ) சர்வஞான வியாபகமாத்ரம்,

(ங) சுத்தஞான சாக்ஷிமாத்ரம்,

(ச) சர்வ பரிசுத்தப் பிரம்மக்ஞானநந்தமாத்ரம் என்றமாம்.

இந்த சதுர்விதமுந் துண்டு துண்டல்ல ஒன்றுதான். ஆனால், நான்குவகைப் பிரகாசமாத்ரமுண்டு.

விவரம்.—

(க) தன்னிடத்தம் மற்றுங் கீழ்மேல் (ங0) நாப்பண் என்ற சமஸ்த வுலகங்களிலும் பரிபூரணமாய் நிறைந்துள்ள சர்வானுதத வியாபிதா அந்நீர்யாமீத்வமயம்.

(உ) முழுதுஞ் சூன்யமானதாய் எங்குமுள்ள க்ஞான திருஷ்டி யாகிய அண்டபிண்ட மண்டலாகார சர்வ சூன்யாமய் சுத்த ஸ்வயக்ஞான திருஷ்டிப்பிரகாச மாத்ரம். இதில் யாதொன்றைப் பார்க்கவாவது வைக்கவாவது பெற்றுக்கொள்ளவாவது தகா.

(௩) எங்கணு நிறைந்துள்ள போதமாகிய அண்ட பிண்ட சராசர சர்வமண்டலாகாரானுதத சர்வ வியாபகமாதீரம். இதில் மயிர் முனை நாட்டற்கு மிட மின்றி நிறைந்த பிரகாசமுண்டு.

(௪) எவ்விடத்தும் வியாபகமான ஒரு வெளிச்சமாயுள்ள சர்வ அண்டபிண்ட சராசர மண்டலாகாரானுதத சர்வசாக்ஷிமாதீரம். இஃது : மாயாசக்தியின் காரியமாகிய பிரடஞ்ச வியாபாரங்க ளனைத்தையுஞ் சாக்ஷியா யிருந்து ஈக்ஷணிக்கத் தக்கதும், ஆத்மாக்களிலும் சிருஷ்டிகளிலும் நடந்த நடக்கிற நடக்கப் போகிற காலத் திரயத்துக்குச் சாக்ஷியா யுள்ளதும், யாவத் உலகங்களையும் கண்டுபிடிக்க ஆங்குள்ள எல்லா ரகசியங்களையும் வெளிப்படுத்த நிபிடகரமாயுள்ளதும், இல்லதையும் உள்ளதையும் அறிவிக்கத் தக்கதுமான அமல ஞானநாதப்பார்வை.

இவ்வித நான்கா யுள்ளது தானே ;

(௫) ஆத்மாக்க ளல்லாததும், சிருஷ்டி யல்லாததும், தன்னிலையின்றானே மாயையென்ப தில்லாமல் விபுவாயெங்கு நிறைந்திருக்கிறதமான திருஷ்டி ஒன்றாயிருக்கும். இத்தை அண்டபிண்ட சராசர சர்வமண்டலாகார சர்வரகித ஐக்யாமய சர்வானுதத சதா அனந்த நீத்யப் பிரீம்மாநந்த மாதீரம் என்றியம்பப் படும். மூலம்.— அதினுடைய எல்லா வட்டாகாரங்களினும் நித்யாநந்த தத்வக்ஞான வட்டாகாரமாயிருக்கிறதமன்றி மாயையென்றும் சிருஷ்டியென்றும் இருக்கற் கிடமில்லாமல் சர்வ அந்தர்யாமித்வ, சர்வ வியாபித, சர்வானுசூத, சர்வசாக்ஷி, சர்வாநந்தமய பிரீம்மக்ஞான சுப்ரமயமாய் பரமாத்மாவே நிறைந்து அழுத்தமா யிருந்து கொண் டிருக்கிறதா லென்றோர்க. இந்தப் பிரீம்மக்ஞான திருஷ்டியும் மேனிகழ்த்திய சதுர்வித திருஷ்டியுஞ் சேர்ந்து ஐந்து ஞானதிருஷ்டி யென்றும்.

இவ்வைந்தையும் ஒன்றாக வுள்கவேண்டுமே யன்றி, விகற்பமா யுள்கொணா. இதற்கு, செவி - உடம்பு - நயனம் - வாய் - நாசி என்ற ஐந்தாலு மறியப்படும் விஷயங்கள். துண்டு துண்டேயாயினும், அறிந்த ஆத்மா ஒன்றாகக் காணப்படுவதே சான்று. இன்னணம் ஒளோகாக்ஷியான இரகசிபத்தில் சர்வ மாயா திருஷ்டிதரிசனங்களை உண்டென்று பாவித்தால் அவைகளினும் அஃது சம்பூரணமாய் நிறைந்தே யிருக்கும். இஃது பிரதமத்தில் ஒரு எல்லைக் குட்பட்டது போன்றே தோற்றும். துவைதம் ஒருங்கி அசங்க அத்வைதமாயின் ஏகமாயிருக்கும். அதுவே சிவஞானதீபம். அந்தத் தீபத்தைத் தரிசிப்பதே தீர்க்கதரிசனம். அத்தை விரும்பினோர் பிராந்தி மாயாகாசத்தை நீக்கி பிர்மக்ஞானகாசத்தை நீக்கா திருக்கவேண்டும். எற்றுக்கேல், அருமையாகிய இந்நூலைப் படித்தும் வீண்காலங் கழித்தோனுக்கு ஒன்றுங்கிட்டா தொழிதல் போன்று அத்தை நீக்கினவருக்கும் பிர்மக்ஞானங் கிட்டா. பேசிய பிர்மக்ஞானத்துக்குள்ளேயே, அஃது பிர்மக்ஞானமாகும். ஏனைய ஆகாசம்.—மலாகாசமும், (மித்தை) பொய்யானது மாம். அஃது பேதங்காட்டிப் போதந் தெரிய வொட்டாது வஞ்சிக்கும்.

ஆதறொட்டி (மரணம்) அரிமாலின மானதின்பேரில் ஊர்த்தலோக போகங்க ளாகிய சுவர்க்க வாழ்வையாவது, தேவ தண்ட நரக யாதனையையாவது, அல்ல திரண்டையு மாவது அளவுப்படி யனுபவித்து மீண்டும் நாம ரூப ஜடமெடுத் துழலா நிற்பதற்கு ஹேதுவாகிய அனுத்த அனுசிதசகித பிரபஞ்ச வெளிநோக்கைப் போக்கி அனாதமும் உண்ணோக்காகவே சர்வோபாதி சூன்ய சமஷ்டியாநந்த சகித சிவ அருள்வசத்தாய் ஞேயத் தழுந்தி மேனிகழ்த்திய சிவஞானதீப கைவல்யானுபவத்தை இஞ்

ஞானே கைக்கொண்டு விமல விதேக முக்தியை விவேகிக ளெவ்வருஞ் சம்பூரணமா யெய்தி யுய்வார்களாக. அமல சமாதி கூடுதற் கரிதாயின், அருளிலே யழுந்தி நின்றேனு முய்வார்களாக. அஃதுங் கூடாதாயின், பூத முதல் நாத பரியந்தம் பொய்யென் றுணர்ந்து நீங்கித் தன்னைத் தரிசித்துத் தானும் அருளு நிற்குந் தரமறிந்து அருளே நாவாக தாரக மந்த்ரமாகிய முக்தி பஞ்சாக்ஷரத்தையேனும், ஷடாக்ஷரத்தையேனும் ஜெபியாமல் ஜெபித்துய்வார்களாக. அஃதுங் கூடாதாயின், ஞான நூலோதிபுஞ் சிந்தித்தும் உட்பூஜையாகிய அந்தரியாகம் புரிந்துய்வார்களாக.

சிவஞானதீபம் முற்றிற்று.

சிவஞானதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

ஓம் தத் சத்.

இந்நூ னிச்சயார்த்தத்தி னின்றும் யாதொரு சந்தேக விபரீதத்தைத் தெளிந்து கொளற்கு ௩௨ - வியாசங்களாய் குருசிஷ்ய சம்வாத ௧000 - கேள்வி யுத்தரங்களாய் யுள்ள சிவஞானதேசிகத்தைப் பார்க்கக் கடவது.

உ

மஹாவாக்கிய விவரம்.

(க) பிரக்ஞானம் பிரஹ்ம

(உ) அஹம்பிரஹ் மாஸ்மி

(ங) தத்துவமசி

(ச) அயமாத்மா பிரஹ்ம.

க - வது வாக்கியம்:— ருக்ஷாஹா, ஐதரோ யாரண்யக உபநிஷத்தின் முடிபாம். தாற்பரியம்:—பிரம்மம் க்ஞான சொரூபம்.

உ - வது வாக்கியம்:— எஜ-ஸ்சாஹா, பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தின் முடிபாம். தாற்பரியம்:—நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன்.

ங - வது வாக்கியம்:—சாமவேதம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முடிபாம். தாற்பரியம்:—பிரம்மம் நீயாயிருக்கிறது.

ச - வது வாக்கியம்:— அதர்வண வேதம் மாண்டேக்ய உபநிஷத்தின் முடிபாம். தாற்பரியம்:—இந்த ஆத்மாவே பிரம்மம்.

பிழைநுத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நீருத்தம்.
௩	௧௭	புட்கலன்	* புற்கலன்
௬	௫	யைா	யா
”	௧௬	இரண்டவா	இரண்டாவ
௨௨	௧௯	வர்ணச்சிரம	வர்ணச்சிரம
௨௩	௨௫	வர்ணச்சிரம	வர்ணச்சிரம
௩௩	௨௬	வஸ்திரலங்கிர்த	வஸ்திராலங்கிர்த
௪௩	௧௪	சவிசற்பம்	சவிகற்பம்

* புற்கலம்: தேகம். புற்கலன்: தேகத்தையுடையவன்.

